May 1999
травень 1999 р.

ПРОМІНЬ
Promin

Чорнобильська дійсність

Mother's Day

Хто Матір забуває, того Бог карає

The Icon in Canada

ПРОМІНЬ

РІК XXXIX ТРАВЕНЬ Ч. 5

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць,
Головний Редактор - Орися Сушко
Редактор, Оксана Арсено

Редакційна Колегія:
Добр. Катерина Бублик
Галя Липка
Галина Мельник-Марко
Референт Променя - Галя Щербльок

Річна передплата в Канаді - $20.00
Передплата до інших країн - US $25.00
Одне число - $3.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
Box 57268
Jackson Station
Hamilton, Ontario, Canada
L8P 4X1
Fax: 905-524-5362
e-mail -promin@networx.on.ca

PROMIN

published monthly by
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. XXXIX MAY No. 5

Editor-in-Chief - Orysia Sushko
telephone 905-572-9626
Editor - Oksana Arseneault
telephone 905-524-5178
Editorial Committee:
Dobr. Kateryna Bublyk
Halia Lypka
Halyna Melnyk-Marko
Promin Convener - Helen Scherbluk
telephone 416-233-0724
Administrator - Oksana Arseneault
telephone 905-524-5178

Subscription in Canada - $20.00
Other Countries - US $25.00
Single copy - $3.00

The editors reserve the right to edit submitted materials

Publication Mail
Registration No. 1925
International Standard Serial number
ISSN 038021-40

Обкладинка і формат - Данієл Арсено
Cover and layout - Daniel Arseneault

ЗМІСТ CONTENTS

Редакційна ..... 1 ..... Editorial

День Матері ..... 2 ..... Mother's Day

Чорнобиль ..... 5 ..... Chornobyl

Мистецтво ..... 9 ..... About the Arts

Український Музей Канади СУК ..... 14 ..... Ukrainian Museum of Canada UWAC

Вісті з Централі ..... 16 ..... News from the National Office

Нашим Дітям ..... 18 ..... For Our Children

Громадська Хроніка ..... 20 ..... Community Events

Квіти Незабутнім ..... 26 ..... In Memoriam

Куховарські Приписи ..... 30 ..... Favourite Recipes

Пресовий Фонд ..... 34 ..... Press Fund

CORRECTION

The picture for the April issue of Promin was identified as being submitted by Pauline Lysak of Edmonton AB, but in fact it was submitted by Phyllis Stanicki of Yorkton SK. Our humblest apologies for the error.

ПОПРАВКА

Знимка на обкладинці числа журналу за місяць квітень прислала нам Фіялка Станіцька з Йорктону, Саск. Ми помилково подали, що знимку прислала нам Павліна Лисак з Едмонтони, яка також нам присилає знимки. Перепрошуємо за недогляд.

На обкладинці: КВІТИ - з приватної колекції
Cover: FLOWERS - from a private collection

Адреса Централі **Союзу Українок Канади**
Address of the Ukrainian Women's Association of Canada:
202-456 Main Street, Winnipeg, MB R3B 1B6
Telephone: 204-957-7630 Fax: 204-947-3882
Office hours: Monday, Wednesday, Friday 1 - 4 p.m.
Канцелярія відкрита в понеділок, середу і п'ятницю від 1-ої до 4-ої год. дня
Адреса, телефон, телефакс і електронічна пошта **Променя** подано з ліва
Promin address, telephones, fax & e-mail listed to the left

Editorial
Редакційна

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Пісня мами

Дитина спить, а понад нею
Літають Божі анголи,
Й ясною піснею своєю
Вони їй мамою були. . .

Сирітка спить, а голос мами
Бринить їй солодко у сні, -
І линуть тихі райські гами,
І чути ангольські пісні. . .

В сирітстві виросла дитина,
Й її покрила сивина,
А пісня й далі все єдина, -
Від мами рідної вона. . .

І в сні глибокими ночами
Усе співають Анголи, -
Вони й старому замість мами
За щастя зоряне були. . .

І аж до темної могили
Бринять ті мамині пісні, -
Як мрії юні орлокрили,
Як ті надії на весні. . .

21.1.1961
† Іларіон

В цьому чудовому слові бл. пам. Митрополита Іларіона подається дійсне значення матері в житті дитини. Де б ми не були, щоб ми не робили, чи нам радісно чи сумно, наші думки линуть до своєї матері

Згадуємо її щиру любов, безмежну терпеливість, і постійну посвяту для того, щоб ми виростали на свідомих ідейних членів нашого суспільства. Її безмежна любов була і є вічно з нами. Навіть в дорослому нашому віку мати все готова порадити і допомогти при кожній нагоді.

Ведучи нас за руку до церкви мама давала нам приклад її глибокої віри, яку ми від неї перебрали і продовжуємо сьогодні.

Прославляймо їх і молімо Бога, щоб обдарував всіх наших матерів щедро своїми дарами, щоб вони відчули нашу глибоку вдячність і пошану до них, а спочилим Вічную пам'ять!

Ярися Сушко

Some interesting facts about the origin of Mother's Day:

The earliest Mother's Day celebrations can be traced back to the spring celebrations of ancient Greece. During the 1600's, England celebrated a day called "Mothering Sunday". At this time many of England's poor worked as servants for the wealthy, and would live at the houses of their employers. On Mothering Sunday, they would have the day off and were encouraged to return home and spend the day with their mothers.

As Christianity spread throughout Europe, the celebration changed to honour the "Mother Church" - the spiritual power that gave life and protected from harm. Over time the church festival blended with the Mothering Sunday celebration.

In the U.S., Mother's Day was first suggested in 1872 by Julia Ward Howe (who wrote the words to the Battle Hymn of the Republic) as a day dedicated to peace. Ms. Howe would hold organized Mother's Day meetings in Boston every year. In 1907, Ana Jarvis from Philadelphia began a campaign to establish a national Mother's Day. Ms. Jarvis persuaded her mother's church in Grafton, West Virginia to celebrate Mother's Day on the anniversary of her mother's death, the 2nd Sunday of May. Ms. Jarvis and her supporters wrote to ministers, businessman, and politicians in a quest to establish a national Mother's Day. It was successful, and by 1911 Mother's Day was celebrated in almost every state. In 1914, President Woodrow Wilson proclaimed Mother's Day as a national holiday to be held each year on the 2nd Sunday of May. While many countries celebrate Mother's Day at different times throughout the year, Canada, Denmark, Finland, Italy, Turkey, Australia, and Belgium celebrate Mother's Day on the 2nd Sunday of May.

May God Bless all of our
Mothers this May!
God Bless our Mothers!

Оксана Арсенеаулт

Бо Хто Матір Забуває — Того Бог Карає

З нагоди Свята Матері, вітаємо усіх Матерів і бажаємо їм міцного здоров'я, миру, сімейного щастя та благополуччя. Українська Мати є вихователькою, все стримить до вищої освіти, працює і цікавиться народними справами, зберігає любов до рідного народу, і збогачує українську культуру. Вона дає своїй дитині українську душу, любов до рідної мови та пісні, і водить дитину за руку до церкви. Лагідним словом, добрим приміром, і теплою просьбою, гідна Мати виховує свою дитину у високім національно-патріотичнім дусі, щоб вона була горда свого походження. Щоб кожна Мати була свідома свого значіння, Іван Франко писав: "...думай, що на тобі мілійонів стан стоїть, що за долю мілійонів, мусиш дати ти одвіт!". Наполеон сказав: "Франція нічого так не потребує до відбудови нації як добрих Матерей. Це найкраща система в однім слові." Німецька пословиця говорить: "Найвища любов - Господь! Найкраща любов - Матері!".

Пише англійський поет, Валас: "Кажуть, що чоловік найсильнійший, бо панує над морем, землею і низшим сотворінням, - але є ще більша сила, а то рука Мами, що колише колискою, - вона володіє світом!" Сказав один учений: "Одна добра Мама, варта більше як сотня вчителів". Шевченко у своїх творах віддає велику пошану Матері. Він закликає до дітей: "Бо хто Матір забуває, Того Бог карає, Чужі люди цураються, В хату не пускають. Свої діти мов чужії. І немає злому, На всій землі безконечній, Веселого дому...". Він ніжно і чуло звеличав Матір в поемі "Мати покритка":

"У нашім раї на землі, Нічого кращого немає,
Як та Мати молодая, З своїм дитяточком малим.
Буває, іноді дивлюся, дивуюсь ди вом і печаль,
Охватить душу; стане жаль, мені її, і зажурюся,
І перед нею помолюся, мов перед образом святим".

Письменники, поети, філософи, а навіть войовники завдячують свої успіхи в великій мірі своїм матерям. Мазепа, гетьман України, завдячував своїй Матері що була йому найбільшим дорадником. Леся Українка, наша славна поетка, завдячує своїй Матері, поетесі Олені Пчілці, що була дорадницею Лесі від молодих літ до самої смерти.

Коли довгими роками українська мова була заборонена ворогами, то народ всю свою віру, любов, переживання і традиції вложив у народну пісню. А Мати в дома передавала пісню своїй родині. Пригадаймо хоч дві, що Мама своїм дітям співала: "Зірвалася хуртовина, Топче збіжжя на лану; Виряджала Мати свого сина на кривавую війну.". // Чорнобривців насіяла Мати, у моїм світанковім краю...".

Коли святкуємо "День Матері", цим ми віддаємо належну пошану кожній добрій і свідомій Матері яка гідно виховала своїх дітей на добрих членів своєї Церкви, громади і народу. (Уривки "Українська Жінка на услугах свого народу", Д. Є. Яндова, 1952).

ЛЮБОВ МАТЕРІ

Ми часто говоримо про материнську любов, як святе Божеське чуття. Це чуття нас єднає - в родині дітей і батьків в одну цілість, - а в громадському житті - в одну громадську спільноту. Любов це є духово-творчий первень, який підносить людину, удосконалює її єство, і найбільш властивий українській жінці-матері. Наша історія і література свідчать про національний тип української жінки, що має високо благородні риси: вроджену інтелігентність, - лагідність вдачі й ніжність, - своєрідний духовний аристократизм, - любов до природи, - самовіддану й жертвенну любов до дітей, - плекає наші прекрасні традиції, виховує дітей і творить здорове, змістовне родинне життя, тримає високо прапор релігії й моралі. Роля української жінки-матері має величний обов'язок і відповідальність, як будівник майбутньої спільноти, і загального нашого розвитку.

Витяг "Рідна Нива"

Подала Галина Мельник-Марко

YESTERDAY

This article honouring ***ELIZABETH SHEWCHUK*** *was sent to us by her daughter Natalie Ostrysniuk of Regina SK, in mid February. We decided to publish it in our May issue as a beautiful tribute to her mother. Regretfully Mrs. Shewchuk died on March 3, 1999.*

It is another day, like yesterday and all the other yesterdays and like the tomorrows to come. The oak trees are ramrod straight and stately after all the years of participating in the cycle of life. They still provide shelter for the squirrels, the robins, orioles and other winged species; they protect my home from the sun and wind and shade the grass so that the fierce prairie sun does not scorch it. The tall oaks are solid and secure, and have a calming aura. The aura permeates the window as I sit here at my kitchen table, gazing out.

My eyeglasses are resting beside my elbow. The magazine has fallen slowly from my hands. I can read no more. The article I had been reading is familiar to me. I've read it at least once before. Sometimes I read articles more than once because the words can be difficult and the understanding comes slowly. It is lonely with only these four walls around me. The television is not much company. They speak too quickly, I can't understand all the words, and I cannot hear well these days. The programs I do enjoy are "I Love Lucy" and "My Three Sons." If I stay up later than usual, the news can be of interest, but mostly bedtime is 9 o'clock. But now it's only 11 o'clock in the morning.

Here, sitting in my usual hard kitchen chair (a soft one is too difficult to rise from), memories flow into my mind like the tide. I look out onto my world with dim eyes, an 85 year old woman, suffering from a stroke and poor balance. My memories are not as dim as my eyes. I am a seven-year old painfully timid, dark-haired, dark-eyed girl. It's the first day of school. My sisters and brothers and I meet the neighboring children as we walk the short one-half mile to the one-room school. My knees are shaking and I'm trembling with excitement and apprehension of a new school year. Approximately twenty boys and girls between the ages of seven and fifteen are restlessly standing in front of the freshly prepared schoolhouse, and chattering like bluejays. I do not say a word but follow my older sister closely. The teacher comes out of the school and rings the bell that he grasps in his hand. An expectant quiet falls over us and solemnly, like chicks following their mother hen, we file into the schoolhouse.

What wonderment to finally see the inside of the school: four rows of desks with ink wells, each desk seating two; a black board; a pot-bellied stove; and at the entrance a cloak room with rows of hooks to hang our second-hand and patched coats.

The teacher, a tall lanky man, tells us his name is Mr. Homeniuk and that we are not allowed to speak in our mother tongue, Ukrainian, in the school. Some of the children know a little English but the younger ones do not know any at all. However, he is a kindly man and has explained the rules in Ukrainian. He then brings out some of the books that we are to learn from: readers, arithmetic books, geography, health. The younger children sitting in the front rows begin to learn the letter A, then B and so on. The older children can read entire words. It is difficult to remember a new language when it is spoken only a few hours a day, but most of us struggle on. At recess, as we play in the school yard, we speak our own language. I impatiently wait for recess to be over.

With recess over, we all return to the school, some with reluctance, but I, with pleasurable expectation. How I enjoy all the books and the process of learning! Attentively, I sit and absorb all I can like a sponge in water. Some of the boys are unruly and bothersome, but it is best to ignore them. I can see and hear those dreadful boys who at twelve to fifteen years were still in grade three or four. They are vivid in my memory.

There was a time when I was twelve, it only seems a few scant years ago. I am standing in the meadow. The budding trees sway gently in the cool early spring breeze. Winter has nearly lost all its sharpness and crispness. I can hear the meadow larks singing their love songs, the woodpecker demanding that the trees release the worms. The sun is desperately trying to warm and fully awaken the cold earth. I am all alone in the midst of the clusters of prairie crocuses bursting forth bringing spots of bright colour to the winter brown landscape. Other spring flowers nod their blue and yellow heads to welcome me. But then I hear the voices and laughter of the children at the schoolhouse. The tears begin to trickle down my cheeks and I cannot stem the flow. It isn't fair, I weep. Why am I here when I love my studies so much? I do not understand why Mother has made me pasture these few cattle when I should be in school. My friend, Mary, and I are at the top of the class. Silently, I beg her to please let me go to school.

My hand-me-down dress is old and mended, my skimpy jacket too small, and too thin for the weather. The morning ice breaks under my careful tread, the icy water sloshes about in my shoes that are cracked and worn and have holes in the soles. At school I would be warm, but more importantly, I would be happy - happy to study and learn. My dream is to be a teacher. A teacher can share her knowledge and she is an important member of the community. I will not be a teacher; Mother allows me to go to school only in the winter months when there is less work to do on the farm. Sometimes, it takes me two years to finish one grade because I can only go to school three or four months during the school year. A teacher needs a higher education than the Grade Six I have. Mother says to get that kind of nonsense out of my head. Go to work for a year or two and then get married, she says. I'm afraid to disagree and accept her decisions passively. Father is not interested in his children's dreams.

Father! I can remember him now, sitting at the kitchen table. He is not to be disturbed. The scissors and glue are on the table awaiting his attention, the newspapers at his elbow. He is meticulously cutting out stories and gluing them, weekly installment by weekly installment, into his notebook. In this manner, he can make the book that he cannot afford to buy. The children are to keep their distance from his books and newspapers. His interest lies in books, not in the farming he half-heartedly attempts.

He came from Ukraine at nineteen and had learned to read and write not only in Ukrainian but in Polish as well, and a smattering of English. In Canada, he continued to teach himself English and became the secretary-treasurer of our school. Although a visionary, he is not concerned with my dreams. Why could he not see my pain and bitter disappointment? Why did he let Mother take charge of important educational family decisions? He was not to be disturbed. The memory of Father so long ago, hunched over his "books" and engrossed completely, is undisturbed.

But is it really so long ago as I sit here at my kitchen table? Am I not the same little girl of seven on the first day of school, of twelve in the meadow listening sadly and tearfully to the children at play? A song I learned echoes in my mind:

God sees the little sparrow fall
It meets its tender view
If God loves the little bird
Then I know he loves me too
I know he loves me too.

My husband is gone, we buried him three years ago; my five children, with children of their own, gone. I am all alone with my memories - some happy, some sad. The oak trees still stand here watching silently and sympathetically over my home, seemingly unchanged.

ЧОРНОБИЛЬСЬКА ДІЙСНІСТЬ

Весна 1986 року видалась напрочуд гарною. Ще з самого початку березня відцвіли проліски та первоцвіти. А вже з квітня запанувала незвична для цієї пори року й місцесвості, майже літня, теплінь. По всій Україні закипіло життя. Не відкладали українці праці в садах та городах.

Наближався Великдень - і кожен готувався зустріти велике свято в добре упорядкованій оселі. По особливому розцвітали села й міста.

А столиця України, древній і вічно молодий Київ, зацвіла каштанами. Красень Дніпро запрацював на повну силу двигунами кораблів і барж, несучи хвилі свої в далекі мандри аж до Чорного моря.

Україна зустріла весну. Але якась насторожливість ніби струною бриніла, здавалося в повітрі. Вчувалося щось зловісне, і ніхто не міг сказати, що саме. Молодші запитували у старших - може, вони з життєвого досвіду знають, чи не віщує якогось лиха така стрімка теплінь. Поважні довгожителі лише хитали головами. Про які народні прикмети можна говорити в теперішній час, коли все на світі попереплутували оті супутники, ракети й атом?

Хоч і мирні, та понародбляли дір в озоновім прощарку земної атмосфери, - по-простому, спершу й виявляється у пригніченні людської психіки.

Зранку 28-го квітня почав накрапати дощ. Йдучи до місця праці, я звернула увагу на таксівку, що зупинилася неподалік. Водій, привідчинивши віконце авта, голосно звернувся до мене, щоб почули й інші пішоходи, з пересторогою: радив не ходити без хустини, бо нікому не відомо, що випадає тепер з дощем, і є риск залишитись без волосся - це все в кращому випадку. Наші люди дуже доброзичливі, в переважній більшости, якось не зразу збагнула я порядність водія тієї таксівки.

Робочий день розпочався незвично. Вже про страшну катастрофу в Чорнобилі заговорили всюди. Частіше стали звучати повідомлення радіо про стан на АЕС та дозиметричні дані, хоч не зовсім відверті й не до кінця правдиві.

Тодішнє керівництво республікою, Щебицький і Ляшко, а також, для аргументу професіонального, міністер охорони здоров'я виступили із зверненням до народу - заспокоювали його. Мовляв, шкідливого нема нічого, і здоров'ю трохи завищений радіяційний рівень не зашкодить. Звісно, для великих начальників це пошкодить не дуже. Адже свої родини правнича еліта поспішно вивезла з Києва літаками в безпечні місця.

Більшість людей не знали ще довго про страшне лихо, яке чи зненацька, чи може й ні, спіткало всіх. Преса, радіо, телебачення, будучи під цензурою правлячої тоді комуністичної влади, не спішили повідомити правдиво, що скоїлось. Лише скромненька вістка в „Теленовинах" та „Вістках", що на одному з енергобльоків Чорнобильської атомної електростанції трапилась аварія, в Москві створено державну комісію, члени якої прибули до Києва.

А між людьми розходились чутки, що біда велика. Почалась поспішна евакуація населення з найближчих до Чорнобиля сіл. Ввесь автотранспорт використано для вивезення людей. Молодих чоловіків викликають у військкомати. Навкруги одні розмови про те, що сталось на атомці. А очі й обличчя якісь сонливі з самого ранку, і в переповнених вагонах приміських поїздів в метро, трамваях і тролейбусах люди якось моторошно-тихо дрімали. Як уже відомо, радіяційне випромінювання

Знали, що радіяція, на тротуарах текли пінисті потоки брудної води, а повітр'я пахло якось дивно, переповнене небезпечною вологою, змішаною з пахощами розквітлого бузку, конвалій, жасмину й півоній.

В такій небезпечній для людей атмосфері влада „відсвяткувала" так звані „травневі свята". Відбулася парада, хоч настрій у людей був далеко не святковий. Відбувся конкурс дитячих малюнків на асфальті! І це в цей день, коли небезпечно було навіть дихати повітрям, коли люди закривали квартирки, щоб хоч на якусь мікронну частку вберегтись від радіяційної пилюки, що розносилася вітрами.

Той 1986 рік ввійшов в історію людства, як рік найбільшої техногенної атомної аварії в XX столітті. Чому це все сталось саме в Україні? Чому спорудили цю атомну станцію поблизу густонаселених міст, серед таких рік, як Десна й Дніпро, що живлять своїми водами майже весь південь і південний захід республіки?

Чому не знайшлось винуватців і чому маштаби страшної трагедії тодішня влада за всіх своїх сил намагалась приховати? Може, це був зумисний злочин проти генотипу нашої нації? Наслідком катастрофи перетворено в моторошні, загороджені колючим дротом пустелі десятки міст, серед них Прип'ять, Чорнобиль, Полісся, Народичі. Також тисячі сіл, селищ, хуторів. Багато виселених із зони поверталися протягом перших років, підкошені психологічно, втративши свої хати та все надбане нелегкою працею. А потім вже почали помирати від тяжких хвороб і молодші діти.

Серед жителів України розпочато новий відлік часу. Як хто пригадує якусь подію, то додає: „Це було ще до Чорнобилської аварії". Або ж скаже „Це трапилось після Чорнобиля"....

В перші тижні після вибуху на ЧАЕС ми поїхали у невеличке село Луб'янка, поблизу Києва відвідати бабцю Олюсю, прабабуню мого сина, котра, зігнена тягарем прожитого, завжди когось виглядала із-за повітки. Завжди щось полола, садила, копала, а нам після галасливо міського життя праця в саду здавалася райським відпочинком.

Цього разу зустріла нас старенька в сльозах: „Скажіть мені, діти, що ж це сталося? Люди гомонять - лихо велике, що ніхто не вбиває нікого, й крови не видно, але всі помирати будуть незабаром в муках. Богом молю вас, залишіть мене тут, нажилась досить, рятуйтесь самі та діточок рятуйте".

На щастя, знаходились сумлінні люди, котрі намагалися дати правильну інформацію, донести до населення правду. Академік Грозинський в майже підпільній обстановці читав свої лекції про вплив радіяційних випромінювань та методи першого захисту в умовах життя на забруднених територіях. Все більше організувались дослідні катедри і лабораторії. Спеціялісти катедри радіобіології на чолі з професором Гудковим, в Українській Сільсько-Господарській Академії, котра розташована в заповіднім куточку мальовничого Голосіївського лісу Києва, самовіддано поринули в експериментальну науково-дослідну роботу, часто виїздили в Чорнобильську зону. Закладали на забруднених територіях, зовсім поруч з реактором, невеличкі солідні ділянки з різними культурами, рискуючи здоров'ям. Україна, не дивлячись на горе, продовжувала жити і працювати. Хоч дуже в літні місяці жителів Києва й прилеглих до нього міста і сіл охопила справжня паніка. Хто як міг, старався вивезти дітей подалі від впливу атомного випромінювання. Коло пунктів продажу квитків на автобуси й поїзди утворювалися кількакілометрові черги людей.

Здавна в нашому народі відома приказка, що час - найкращий лікар. У випадку атомних трагедій та прикмета не зовсім справджується. Не знаю, як буде пізніше, але від дня вибуху на Чорнобильській Атомній Електростанції наслідки її не змиває час і не направляє шкоди. Стає все більш хворіб, зокрема у новонароджених, а також серед дітей. Їх привозять, по можливості, з України до Америки з надією на лік, меценати української діяспори Канади й ЗСА. Серед тих добродіїв є визначні лікарі й підприємці українського походження, котрим ніколи не була байдужа доля землі предків.

Коли подивитися на хворих дітей з України, на їхні оченята, серце обливається кров'ю. Очі тих дітей відзеркалюють біль і величезне бажання вижити.

Ці невинні жертви чорнобильської катастрофи повинні стати найважливішою пересторогою для всього людства, для урядів світу, для вчених - щоб ніколи не повторилася така трагедія.

Оксана Булах
„Свобода"
25-го квітня, 1998 р.

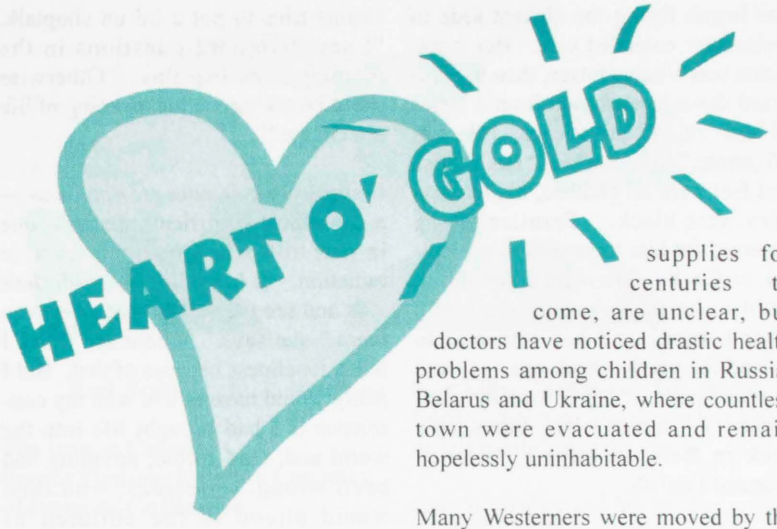

Reprinted from the August 25, 1997 issue of PEOPLE Weekly Magazine by special permission: © 1997 Time Inc.

At a glance they could be any 50 or so Irish kids, fair, some of them freckled, running sack races and raising holy heck at a July picnic north of Dublin. Look closer, though, and a different picture emerges. They speak not English but Russian. Some of them suffer physical afflictions: Alexei Shmarlovski, 2, has only a right eye. His left was blinded by a baseball-size tumour — benign but dangerously close to the brain — that was removed in February 1996. Vitaly Gutsev, 12, has a useless left arm and runs with a limp. Others have more insidious troubles — thyroid cancer and immune disease. Why are they romping in a park 1,500 miles from home? Sergei Nedloviko, 11, later sums it up: "There's no radiation here."

These are the children of Chernobyl. They all live in the bleak shadow of the nuclear plant near Kiev that exploded in April 1986, exposing more than 4 million people to radioactive fallout and the economic deprivation that followed. The full medical consequences of Chernobyl, which contaminated farmland and water supplies for centuries to come, are unclear, but doctors have noticed drastic health problems among children in Russia, Belarus and Ukraine, where countless town were evacuated and remain hopelessly uninhabitable.

Many Westerners were moved by the plight of the children. For Adi Roche, sympathy was not enough. During the past five years, Roche, 42, founder and executive director of the Chernobyl Children's Project, has airlifted 19 of the most seriously ill or disabled kids to Ireland for long-term care and has placed another 4,000 with Irish families for recuperative summer holidays. "We used to talk about the potential dangers of nuclear power," says Roche. "This was reality — and a chance to respond to a true human tragedy."

The trip to Ireland breathes new life into these children. "After a month we go back and test them," says Dr. Oleg Gordeyev, a pulmonary specialist from the Russian city of Klintsy. "Usually the radiation level drops in half. Some doctors believe a summer in Ireland extends life by two years."

Since 1994, Roche and her CCP volunteers have also driven nine convoys of medicine, food and toys to the grievously depressed Chernobyl region — $12.75 million in aid, all told, more than 12 times the amount offered by the United Nations. Working unsalaried from her home, Roche drives her organization with a zeal expressed — unleashed, really — in bursts of brogue. "I want people to feel uncomfortable — my mission is to break through the complacency," she says. "The children open up so many hearts. They overcome the iffing and butting that paralyze people."

Roche, to be sure, is famously persuasive when it comes to cajoling for donations of manpower, money and materials. "After people meet her, they always end up giving much more than they intended," says Jean Kennedy Smith, 69, U.S. ambassador to Ireland. "They're in — lock, stock and barrel." Indeed, Roche's convoys are a point of Irish pride. Last April the streets of every town from Cork to Dublin were thick with flag-wavers as her 31 ambulances and nine trucks passed through on the first leg of a trek to Belarus.

"She brings a light into the room when she comes in," says Ali Hewson, 36, wife of U2 lead singer Bono and the CCP patron who has helped drive several convoys.

Roche was named an Irish Person of the Year for 1994-95 and European of the Year in 1996. But with a salty tongue and chic attire, she's nobody's plaster saint. "God, I'd die if people thought I was like Mother Teresa," she says. Imagine the good Mother singing up-tempo folk tunes with an amateur girl group called the Bubbles, which is what Roche does in her spare time — scant as it is. "She's got her own solar battery," says Seán Dunne, 48, her husband of 20 years, who supports them both as a music teacher. "If we could harness her energy, we'd get rid of nuclear power overnight."

Surely she'd raise a glass to that. Roche's antinuclear fires were sparked by the 1979 accident at the Three Mile Island reactor in Harrisburg, Pa. — where her brother Dónal lived. "I was to fly out the day after the accident to join them for the birth of their second baby," she says. When she learned

they'd been evacuated, Roche stayed home — and went with Dunne to a concert protesting a planned nuclear power station at nearby Carnsore Point. "My whole world changed that weekend," she says. "Seeing Hell's Angels and people doing yoga and eating vegetarian food. I'd never met a vegetarian."

Roche eventually quit her sales job at Aer Lingus and spent most of the '80s as a full-time volunteer for the Irish Campaign for Nuclear Disarmament, offering her home as headquarters. She was there in January 1991 when a fax arrived from Belarus: "SOS appeal. For God's sake, help us get the children out." The fax was signed by doctors who went on to explain that boys and girls affected by Chernobyl might drastically improve if taken to a healthier environment for even a few weeks. For Roche, the plea was a call to arms. Through CDN she brought 45 children to Cork that summer; the next year, Roche travelled to a children's ward in Minsk and saw firsthand what she was up against. "There was a baby with fluid on the brain," she says, verging on tears. "I held him and felt his life draining away."

The experience changed Roche, she says, "to the depths of my being. Before, I would be very bothered about faded curtains or if I didn't have enough Christmas puddings made. I began to say, "What does it matter if I never wash another potato?'" She returned to the region in 1993 to produce a TV documentary called *Black Wind, White Land: Living with Chernobyl,* which has aired in 30 countries. "I find the abandoned villages the hardest," she says of her visits. "You go into houses and there's a meal on the table covered with cobwebs, there's a calendar on the wall still saying April 1986." Roche formed CCP in 1992. Two years later she began flying the sickest kids to Ireland for extended care. Her inspiration was Vitaly Gutsev, then 9, paralyzed down the left side from a series of heart attacks and strokes. "He was all purple," says Roche. "His fingers and feet were all clubbed, his lips and eyes were black." Frantically she arranged for him to be sent to a hospital in Cork. Then transferred to Dublin, he improved dramatically after surgery and has returned to Ireland for yearly check-ups — and to visit Roche. "Adi is a really good woman — a nice fella," Vitaly, now back in Belarus, says in heavily accented English.

Social obligation was ingrained in Roche from the start. Growing up in County Tipperary, she heard tales of great-great-grandparents who ran a soup kitchen during Ireland's Great Famine that began in 1845. Her parents, Seán Roche, now 82, a retired teacher of the disabled, and his homemaker wife, Christina, 79, worked tirelessly for the St. Vincent de Paul Society, enlisting their four children to help carry clothing, food and coal to the needy. Attending convent schools, Adi, the youngest Roche, was an indifferent student — except in debating class. "Probably that'll see me through to the grave," she says, "the skills of communication and listening, particularly when somebody's saying something totally opposite of you."

At 19, Roche met Seán Dunne in a country churchyard at the wedding of friends. They married three years later. "She ended up almost buying the engagement ring and putting it in my hand," muses Dunne. "What attracted me to her was her sense of purpose." He joins in her activism — serving as national secretary of CND, which remains based in their cosy brick row house in Cork, sharing space with the Chernobyl project. But Dunne tries to put a lid on shoptalk. "I say, 'No hard questions in the morning,'" he explains. "Otherwise she'd be asking me the meaning of life at 7:30 am."

Ironically, the Dunnes are childless — a conscious, if difficult, decision due in part to Roche's own exposure to radiation. "I know friends with their kids and see the wealth that's between them," she says. "There are times I feel a loneliness because of that. But I really would have to live with my conscience if I had brought life into the world and, God forbid, anything had been wrong." Besides, who then would attend to the children of Chernobyl? "It hasn't seemed like a sacrifice at all," she says. "I feel I have enough love to share it around."

Richard Jerome, Lydia Denworth

РУКИ МАМИ

Найбільше руки мами пам'ятаю,
Хоч смерть її забрала надто рано,
У пам'яті моїй вона - мадонна -
Моя глибока, невмируща рана.
Хоч вже давно переросла матусю,
Когось так хочу мамою назвати,
Та на землі одне єдине Сонце
І в кожного в житті одна єдина
Мати.

Людмила Папаченко
Київ, Україна

Book Review by O. N. Werbowyj

The Icon in Canada:
Recent Findings from the Canadian Museum of Civilization

Compiled and edited by Robert B. Klymasz. Canadian Centre for Folk Culture Studies, Mercury Series; Paper 69, Hull Que.: Canadian Museum of Civilization, c1996. 172 pp. Paperback. ISBN: 0-660-15964-3.

"We have a church mouse, of course, and a little robin," says Edward Hartley, "a semi-retired physician" (17) and "self-taught icon painter" when giving Owen Jones a tour of the little chapel that he built in his backyard in Surrey, B.C. Brought up an Anglican, he converted to Orthodoxy in 1971 "because of the beauty and the truth. " "We were led to Orthodoxy," he says, "through the icons."

Gary Robertson also has a sixteen square foot chapel in a "section of his home to the left of the entry." (11) It's a house he built himself and he has furnished it with objects that are alive with form and with meaning: plants, paintings, textiles, antique furniture and equipment as well as meticulously arranged eye-catching displays of medicine bottles, tobacco cans, beverage bottles, dishes, and tea boxes among other items.

Modern life is too complicated for him. He seeks simplicity on his farm near Elma, Manitoba. His chapel is filled with some "four dozen icons that he has painted over the years. "

Gary's "mother and her brother rejected the ethnic language, customs, and Orthodox religion of their parents," but Gary learned the language his grandparents spoke at home:

Polish, and a mixture of Polish and Ukrainian as well as several Ukrainian customs and traditions from his grandfather....In recent years he has tried to learn to read Ukrainian on his own. He painted his first icon when he was 15 as a gift for his grandmother. He writes icons using his own method, even though Jacob Maydanyk gave him some instruction, blending images that originate in many "different countries, cultures, eras, and styles." (13) Because he doesn't "have access to a lot of paint," he uses whatever he can to do the work at hand: oils, acrylic, even house paint.

These are only two of the stories in this book about how icons are being used by believers to enrich their spiritual lives in Canada today. This book tries to discover what icons mean to us here and what we in this country have done and are doing with an heritage that has come down to us through many nations. Taking the form of a series of essays, fourteen in all divided into six sections with an afterword, we are shown what icons mean to persons through the eyes of folklorists, museologists, art historians, culture critics, patrons, parishioners, a theologian, and icon painters themselves. The emphasis is on profiling communities and iconographers: who they are, how they come to icons, what they think, and how the face of the icon changes as the people who love them themselves change in Canada because of their life experience here.

There does not seem to be one definition for what, in fact, constitutes a "Canadian" icon. All that is available in Canada are the elements that each individual icon lover weaves together to express that reality for themselves and their local communities. And in Canada much is available. In his icon "Mother of God of Canada", Slavko Protic, ordained a deacon of iconography, combines "a new heritage" with the "old tradition," by adorning the mantel on our Lady's head and shoulders with 3 sets of maple leaves, as well as dangling some from her hand and showing them on the Christ Child's robe. Yugoslavian by origin, he wants "to include the old native and Celtic art into iconography" as well, but, he says, people don't understand what Orthodoxy in iconography means. "He has found little market for icons, including his novel ones." As for many of the iconographers profiled in this book, the problem that presses is how to sustain themselves financially, and to, in Protic's words, "do something for this country" because he lives here.

However, even this "made in Canada" face of the icon is never still; it changes as new immigrants change old communities and as community taste and appreciation develops. For example, in the Romanian community, "not a single descendant from the first wave of Romanian immigrants in Canada is known to paint icons: for Romanians in Canada, this art appears to be lost in the second generation." (100) It was

common for icons to be imported from the "Old Country" or printed versions of them were adapted for use. The largest number of Romanian iconographers to arrive in Canada did so in the "fourth wave if immigration ... from the late 1960s to the early 1990s."

Vladimir Blagonadejdin, a recent Russian immigrant, dreams of having schools of iconography attached to and supported by the churches. Tatiana Vartanova is grateful just to be able to work on icons. Christine Senkiw has developed a series of icons for children to "serve as gifts for special Ukrainian celebrations." (115) The "Call for Proposals" for a whole church iconography project (132-134) in 1995 from the Dormition of the Mother of God Ukrainian Catholic Church in Mississauga, Ont., reflects the need in Canada to appeal to a heterogeneous community:

The community includes a wide range of members, ranging from newly arrived immigrants from Europe (Ukraine, Poland, etc.), to members whose ancestors have resided in Canada several generations. Many families remain close to their Ukrainian traditions, while many others, including a large portion comprised of mixed marriage families, are less tied to their Ukrainian roots. (132)

What the church committee wants is iconography that will be executed "in the traditional Ukrainian manner."

"No single style (of icon painting) dominates," according to Lesya Granger (72-79) in the Canadian Ukrainian community; "rather, there is a plurality of stylistic elements that remains grounded (nonetheless) in the Byzantine style." (76) In fact, the recent emphasis on that style, she believes, "has curbed the tendency for profuse ornamentation" (77) among Ukrainian-Canadian iconographers without annihilating it. Ornamentation is the use of patterns in the composition that are recognizable to patrons as marks of ethnicity and, thus, conveyors of meaning. It is this tendency to "linear ornament," that for Granger, "creates an interesting tension between the concepts of 'writing' and 'painting' icons."

In Canada, as in Ukraine before it, Granger shows, the Ukrainian icon tradition constitutes "a pictorial reflection of the country's cultural dynamics." (72) Influenced by both East and West, and "by folk artists who always drew upon local styles and popular traditions," the icons originating in Ukraine, as also the materials that were used, were both fluid and traditional. "Though rooted in Byzantine iconography," Ukrainian iconographers simplified here, used oils and other new materials that, nevertheless, were still faithful to the qualities of egg tempera. For them, as for their patrons, icons were "symbols of freedom and cultural tradition. They became condensed cultural formulations." (75)

The integration of Ukrainians into Canadian society, Granger notes, has prompted many of them to turn to the icon as a way of asserting their identity and their distinctiveness. Today "to continue the (Ukrainian icon) tradition in a meaningful way, creators and devotees (have) turned to traditional thematic and stylistic qualities — to the most ancient forms of Ukrainian icons and their Byzantine prototypes," (77) not simply in "a reversion to an archaic style," but as a way to open "up the tradition" by addressing its meaning. Such a shift has "reaffirmed the content of the icon, and confirmed its spiritual significance." "The essence of the icon has been revisited," says Granger, "and understood anew." (78) As a result, the "tradition itself (has been taken) in a new direction." (79)

Reading this book it becomes obvious that the icon writer and the icon patron alike, iconophiles both, are bound, on one side, by Christian tradition that seeks not to introduce anything new into received knowledge and, on the other side, by the need of the individual to bring into full expression what has always been handed down but before may not need to have been expressed in a particular way. These two demands of Christian experience — tradition and presentness — seek to clarify our responsibility, but they do not take it away from us.

Patron and artist alike because they know God wants to testify to who He is and to what He has done in their lives — not in any general and abstract way — but in the concrete, in the personal and the particular way that He has made Himself known and felt in their lives. This is witness. Even the Gospels, while they tell the one story of Jesus Christ, do so in different words and in varying detail because of the testimony of the evangelist responsible for the book.

Conclusion

Icon lovers, as Klymasz's book shows, because they love God, struggle to testify in and through their lives and their stories to that love in their own unique way. An icon is not just a work of art — a product of someone's creativity and technical skill — but, neither is it merely a product of faith. The icon involves the whole human being and her/his responsive and continuing dialogue with God in the circumstances of their lives and that of their communities. In no other way can an icon testify and in testifying bring us, as we are, into the presence of God in prayer. The icon has a human face and speaks to one, but its eyes, as theologian Andriy Chirovsky observes, call us "to silence, to a prayer that begins with words and visual contact, but ends in

(the) silent and imageless prayer of the heart." (166)

A curator at the Canadian Museum of Civilization in its East European Programme, Robert Klymasz received his Ph.D. in 1970, with a thesis entitled: "Ukrainian Folklore in Canada: An Immigrant Complex in Transition." He says that this book "began with research linked to two anniversaries: The millennium of Christianity among the Eastern Slavs celebrated in 1988, and the centenary of Ukrainian settlement in Canada marked in 1991." (3)

The value of this book for all Canadians is to see ourselves as we are and to show us what we can do if we just look around us a little bit. To that end, the bibliographies and notes in this book are an excellent resource, and they include both popular and more academic pieces, articles on the icon and stories about exhibits that appeared in local community papers.

I think this is a very good book and a pleasant surprise because it is not a catalogue of icons or their illustrations, but an attempt to present the phenomena as we have known and are living it and as it is constantly evolving in this country. The book challenges the reader to face new insights and to reflect on the adaptations that had to be made in the past and are still being made today. For Ukrainian Canadians, who are into the second hundred years of Ukrainian settlement in Canada, that challenge is, perhaps, particularly appropriate.

If you wish to take responsibility for what you're doing and make the best choices available to you, I recommend this text whether you are an iconographer or not, a lover of icons or not. The icon as it has evolved and is evolving in Canada is a gift that belongs to all of us as Canadians, whether we are Eastern Christians or not, of Eastern European or other ancestry. And what is true of icons as a heritage, an inheritance from our forbearers, is true of other things as well.

The present, for us, is the "new" that we can make today just because we are living here now. We will do so regardless of being conscious of it because that is the way that history and not just our own lives are written. Gathering information, thinking, understanding, weighing alternatives, choosing, means that we acknowledge our continuity with the past and our continuing responsibility to the future.

For Canadian theologian, philosopher, and Jesuit priest, Bernard Lonergan, the authenticity of the individual's life requires that the person learns about and lives the tradition as it is known in any area of life, but only as a first step. It is in the experience of God in the individual life, in the decisions that a person makes about what is known and the responsibilities that she/he assumes, that the truly new, the really individual and the authentically traditional, emerges. It is vital that this be communicated to others. There is no other way to be the self — the person — God made you to be and that each individual human being is required to keep making with him in this life. It all begins, for Lonergan, when we decide to live our lives consciously.

This book on icons will challenge you to think about your life in all areas as you are living it in a very active and personal way. I can't think of a better reason for reading any book, but especially this one. Enjoy it!!

Peter Wasyl Kuzyk. Garden of Verse: Book Four. Leamington, Ont. Privately printed. 1998. 238 pages. ISBN 0-9695924-3-4. Price $28.50.

Among the interesting and fascinating topics included in the collection Garden of Verse: Book Four, by Peter W. Kuzyk (Volumes 1, 2, 3 were reviewed in WLT 67:4, p. 859, 69:2, p. 399), there is also material of a very personal nature. Apparently here the poet for the first time makes us aware of the origin of his Garden of Verse. He says: "It was from my mother's garden, My books' identity was born, ... And from this wondrous plot of blooms, Came birth of my Garden of Verse..." Because the verses metaphorically come from his mother's garden, they have a very special savor and can delight, suddenly amuse, and instruct the reader, depending on what he or she is looking for.

Although it is traditionally didactic and imaginative, Kuzyk's poetry reflects current social, economic and intellectual problems. On the whole it stimulates a broader appreciation of life and culture, old and new. This poetry is valuable when properly used because, in some cases, reflects "intelligence" while in others it appeals to emotions. And for these reasons most readers will probably scan the collection for striking descriptions of life, love, faithfulness, or even a joy at a bit of wealth. All these problems are vital for men especially when they are

presented with a poetical flavor: "I'm told money's not everything. You can't buy happiness and health ... Well, I have seen both of these done, and yes, by folks who had the wealth!"

The poet loves history and is continually fascinated by it, and he looks for great events or outstanding personalities. He says: "Volumes have been filled with achievements that, Hrushevsky (the greatest Ukrainian historian) brought about. And if names become eternal, Hrushevsky's has without doubt!" In these lines the historical comment turns out to be quite appropriate. It is certainly of interest to the reader. Despite its shortness the poem is significant in that it creates powerful emotions.

Kuzyk is also a master of small but important poems which we may call "society verse" -- sometimes epigrammatic, sometimes lyrical dealing with the surface concerns or events of society. His verse in tone is conversational but its form is carefully polished and at times elaborate, as we have seen in the Hrushevsky poem. Here one may suggest that Kuzyk should spend more time elaborating his ideas. But even though they are concise, they are nevertheless sufficient to illustrate his points.

Being of Ukrainian origin, the poet is a great patriot of Canada, where he was raised and educated, although he also holds his great memories of Ukraine. He writes: "Yes, our Ukraine, both hers (his mother's) and mine, And yours and many millions more... This land the Lord so beautified, E'en her foes cannot ignore!" Those feelings are obvious and natural because of what he had been taught and told: "Where years of time have passed on by, the memories remained on hold."

Being a friendly person and deeply attached to his family and friends, the poet ends his *Garden of Verse: Book Four* with a characteristic manner of expression -- how a poet says whatever he says: "Beyond the gate the scene lay chaste... The vacant home where I had grown; And as the wild blooms tripped my haste, I knew a heaven all my own!"

According to the subject matter the style of this book in some places is more poetic, in some other -- more scientific, when it relates to the physical world. This depends on the occasion, and the literary genre. As a modern poet he makes the distinction between the levels of style he uses. In his verses he is mostly serious. He is not a poet of elaborate stanzas, with intricate patterns of rhyme and line repetition. He is a good master of acrostic. In this field he has even gained recognition from the Premier of Ontario for his verse, "Many Honours." His verse is clearly presented and is meaningful. The volume of verses as a whole exhibits several striking ideas that can be appreciated and enjoyed by the readers.

Perusing the book carefully I did not notice any negative features in the collection. On the whole, *Garden of Verse: Book Four* is comprehensive, informative and a timely, fascinating document of our present reality. The author himself is constantly growing in stature and becoming a master of beautiful verse. He is modest, but knowledgeable; he has a Platonic idea of beauty in his heart.

My recommendation: that he begins to give more thought to organizing his poems into meaningful sections. This will improve the appearance of the poetical collection as a whole, and make the collection easier to read.

W T. Zyla

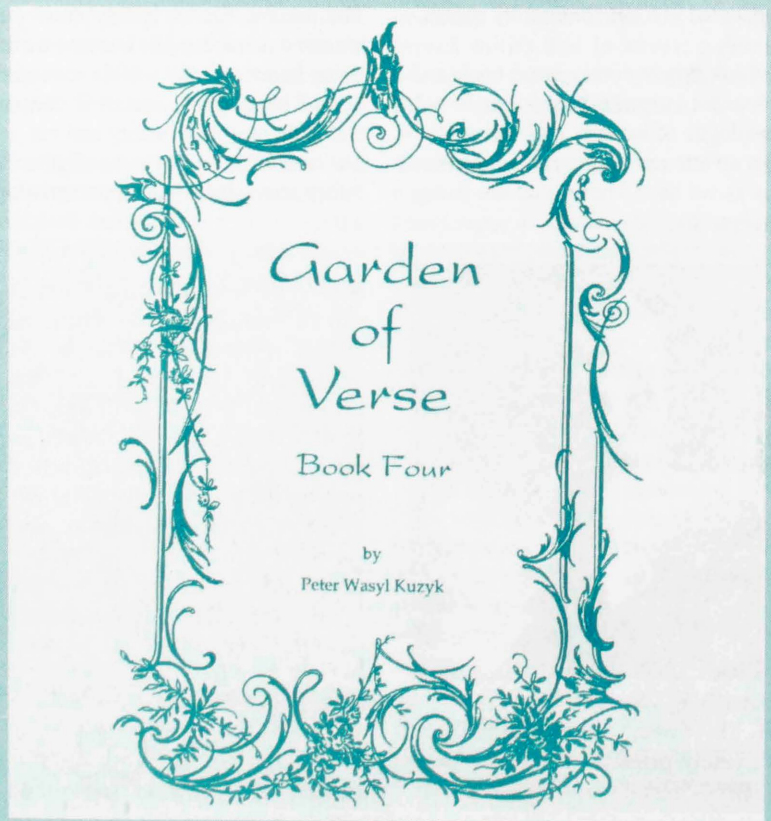

Відійшов у вічність визначний патріот України

25-го березня 1999 року трагічно загинув визначний громадський активіст і державний діяч, провідник Народного Руху України, народний депутат Верховної Ради, голова фракції НРУ

св. пам. ВЯЧЕСЛАВ ЧОРНОВІЛ

Висловлюємо наше глибоке співчуття дружині
Атені Пашко, голові Союзу Українок в Україні,
синам Андрієві й Тарасові,
всім друзям і побратимам Покійного, що сьогодні сумують з
приводу його передчасної смерти.

Вічна йому пам'ять!

За Центральну Управу Союзу Українок Канади
Соня Бейзик, голова

За Редакцію журналу „Промінь"
Орися Сушко, головний редактор

БАБУСЮ

Бабусю, журавочко сива,
Ти вся добротою світилась...
Вже двадцять пройшло,
Як у вирій
В останній ти свій відлетіла.
Із крильця пір'їнка блакитна
Упала на землю сльозою,
Перо я зробила із неї
І пісню пишу.
Ти ж хотіла,
Щоб я рушники вишивала;
Для мене основою служить.
Та я виливаю не квіти -
Я барвами слово мережу.
А колір блакитний найбільше
В моїх візерунках, напевно,
Від ніжості тої пір'їнки
Що впала на землю сльозою.

Людмила Паначенко
Київ, Україна

ВІДДІЛ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ
ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА
з нагоди
ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО
вітає Ієрархію і Духовеснтво УПЦК,
Централю Союзу Українок Канади,
Редакцію Журналу Промінь,
всіх членок СУК і їх родин в Канаді
і в Україні

ХРИСТОС ВОСКРЕС!
ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Галя Майба
Голова
Марія Коваленко
Секретарка

The Manitoba Branch of the Ukrainian Museum of Canada, UWAC hosted the 18th Annual National Museum Conference at St. Andrew s College on March 20th, 1999. For the first time, this conference was held outside Saskatoon and it gave local members an opportunity to observe the proceedings. This included a review of policies and projects, present and future finances, and reports of the museums activities in five provinces.

In the evening a fund-raising banquet was held in honor of Mrs. Anhelina Pawlik in the Holy Trinity Cathedral auditorium. Featured speaker for the event was the Honourable Senator Raynell Andreychuk.

Sonja Bejzyk, National President of UWAC and Manitoba Branch Museum board member was master of ceremonies for the evening which included musical selections by Angela Saranchuk on the bandura and three selections sung by soprano Tatiana Navolska and mezzo soprano Linda DePauw, with piano accompaniment by Dorothy Lother.

The Senator spoke before an audience of nearly 200 persons about her experiences in Canada and abroad. She was High Commissioner to Kenya and to Uganda, Ambassador to Somalia and to Portugal, and then became the Permanent Representative to the United Nations Human Rights Commission. She was appointed a Senator in 1993.She expressed the theme which she observed in various cultures - people who understand their history and maintain their cultural heritage prosper. She reminded those present that the preservation of our cultural heritage is a worthwhile and important goal.

Past President of the Manitoba Branch of the UMC, Helena Bohonos gave a very fitting tribute to Mrs. Anhelina Pawlik, for fifty years of vision and effort in establishing and developing our museum. She was noted for her leadership and her high standards in preserving our cultural artifacts. For many years she diligently helped with the Dauphin Ukrainian Festival, Folklorama in Winnipeg, the Museum in Saskatoon, numerous conferences, and various educational cultural displays. For this involvement she was presented with The Prix Manitoba Award in May 1992 at the Manitoba Legislature. She is a woman of deep dedication who has given of her love of our Ukrainian Heritage.

On behalf of the Manitoba Branch of the UMC, curator Carole Romanyk presented Mrs. Pawlik with a plaque which will be installed in the entrance to the museum. In addition, Mrs. Pawlik received a print by Larissa Sembaliuk Cheladyn titled "Pansies, Pansies, Pansies" . Maria Kischuk, former Director of the UMC, praised Anhelina Pawlik s long history with the Museum and presented her with a print of the Museum in Saskatoon.

There were several congratulatory letters which expressed the mood of those present as Anhelina Pawlik received a standing ovation from the audience. The evening continued with a silent auction at each table of the elaborate kolachi used as center-

Anhelina Pawlik, Senator Raynell Andreychuk, Metropolitan Wasyly (background: Mr. & Mrs. Kucey)

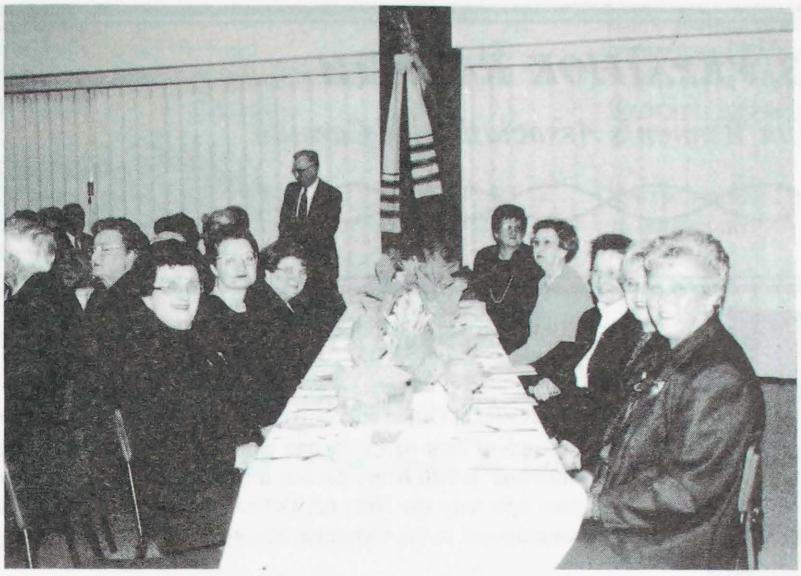

Left to right around table: UWAC Provincial Presidents - Olga Kowalchuk, Manitoba; Sonia Bremner, Saskatchewan; Vicky Pushka, BC; Zenovia Sakowsky, Alberta; Anne Klapoushak, 1st VP, UMC; Claudia Mykytiuk, Ontario Branch President UMC; Sonia Boyko, Secretary UMC Executive; Marusia Wenger, President UWAC Eastern Executive

pieces which were made by our talented board member Margaret Pestrak. In addition, Ostap Skrypnyk, board member of the UMC, made an appeal for donations, which did not go unheard. Approximately $8000 was raised that evening and some additional donations are expected.

I think many will treasure the memory of this evening, along with Mrs. Pawlik and her family, as part of the ongoing history fo the UMC.

Respectfully submitted
Marusia Foster

e-mail: athensptg@netaccess.on.ca

Reliability Since 1973

athens printing

Complete in House Service
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour Printing

- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Continuous Forms
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Tickets of all Kinds
- Complete Bindery Services
- Desktop Publishing & Design

1480 Barton St. E., Hamilton, ON L8H 2W9
Tel: (905) 549-6719 Fax: (905) 549-7645

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Ukrainian Women's Association of Canada

Sonja Bejzyk, National President UWAC
Соня Бейзик, Крайова Голова СУК

ПОКЛІН ВСІМ МАТЕРЯМ

Централя сердечно вітає всіх матерей і бажає кріпкого здоров'я та многих літ. Урочисто відзначім це велике свято, щоб виявити свою любов і вдячність нашим матерям.

КРАЙОВИЙ З'ЇЗД СУС

Провінційні голови отримали від Централі інформації про крайовий з'їзд, котрий відбудеться в Ріджайна, Саск. 19 - 22 серпня, 1999 р.

Прошу посилайте делегати від СУК на цей з'їзд. Успіх на цьому з'їзді залежить від Вас.

CLARIFICATION - ПОЯСНЕННЯ

There seems to be some misunderstanding about the $10.00 per member fee that is suggested for the Ukrainian Museum of Canada UWAC. This is a suggested levy of $10.00 per CYC member and is not a membership to the museum.

The National Office encourages all branches to pay this fee for each of their members and this will be forwarded to the Museum. It will help alleviate their deficit and at the same time will help the National Office fulfill their $20.000.00 commitment to the Ukrainian Museum of Canada UWAC.

If you have any questions please write, phone or fax the National Office in Winnipeg, Manitoba.

ПОЖЕРТВИ НА ПРОМІНЬ І НА УКР. МУЗЕЙ КАН./СУК, КОТРІ БУЛИ ВИСЛАНІ ДО ЦЕНТРАЛІ З АНКЕТАМИ ДО 1-ГО СІЧНЯ 1999 р.

Alberta	UMC	Promin
Andrew - Lesia Ukrainka	24.	0
Edmonton - Lesia Ukrainka (St. Elias)	100.	200.
Myrnam - Olena Pchilka	50.	50.
Redwater - Olha Kobylanska	0	80.
Sich Kolomeya - Lesia Ukrainka	0	30.
Thorsby - Olha Basarabova	10.	26.
Two Hills - Lesia Ukrainka	100.	100.
Vegreville - St. Olha	100.	600.
Saskatchewan		
Foam Lake - Lesia Ukrainka	100.	400.
Gronlid - Kniahynia Olha	0	150.
Hafford - Olha Basarabova	100.	100.
Moose Jaw - St. Olha	75.	160.
North Battleford - Olena Pchilka	100.	100.
Prince Albert - Kniahynia Olha	50.	100.
Redfield-Richard - Lesia Ukrainka	25.	150.
Sheho - Olha Kobylanska	100.	100.
Wadena - Lesia Ukrainka	50.	100.
Wimmer/Watson - Olha Basarabova	50.	50.
Yorkton - Olena Pchilka	500.	500.

Manitoba		
Rossburn - Lesia Ukrainka	0	100.
Sirko - St. Olha	10.	20.
Fort Frances - Lesia Ukrainka	25.	25.
Eastern Canada		
Ottawa - Lesia Ukrainka	50.	50.
St. Catharines - Lesia Ukrainka	100.	200.
Toronto - Sophia Rusova	250.	600.
Waterford - Lesia Ukrainka	50.	50.
Total	**$2,019**	**$4,041**

Щира подяка всім відділам, які до цієї пори зложили пожертви і надалі працюють і жертвують на наш журнал і на Музей. **Щира подяка відділові ТУС в Калґарі, Альберта за пожертву в сумі $1,000. на УМК/СУК.**

Централя бажає всім доброго здоров'я, успіхів в праці та многих літ.

Соня Бейзик
Крайова Голова СУК

ЧОРНОБИЛЬСЬКА МАДОННА

УРИВОК

Не дітись, не дітись мені від вогню!
О ночe, ночуй мене! Днюй мене, дню!
Куди не піду я, мов кінь вороний,
Мене здоганяє сам хрест вогняний.
Пекучий, палючий - на всі небеса,
І падає з нього вогненна роса,
Бо небо роздерте, і думи роздерті,
Три чисниці, може, лишилось до смерті,
Той огненний хрест, а на ньому і в нім
Палає мій син у кільці вогнянім,
Бо атомні цвяхи засаджено в руки,
Бо губи горять од пекельної муки . . . .
Лиш я намагаюся до нього іти,
Тікає він геть в несусвітні світи,
Лиш я намагаюсь вирвати сина,
Де мучить його вогняна хуртовина,
Я прагну до нього - він прягне від мене,
І котиться німбом те коло вогненне . . .
Тоді я тікаю від нього - і він
За мною женеться хрестом навздогін.
Куди не ступлю я, мов кінь вороний,
Мене здоганяє сам хрест вогняний,
Клекоче, стукоче у дивні копита,
Дорога розюшена слізьми побита,
Пробита, цвяхована тяжко слізьми . . .
На вічній дорозі розіп'яті ми . . .

Іван Драч

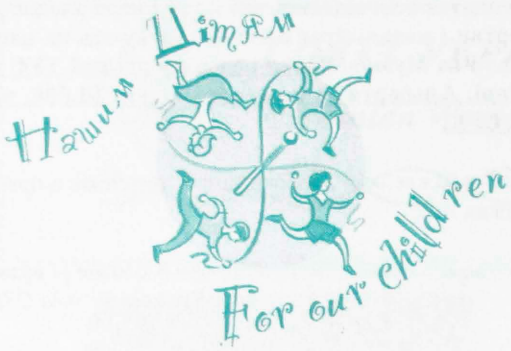

Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила,
Уквітчала її рястом,
Барвінком укрила.

І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають.

Тарас Шевченко

КВІТКА ДЛЯ МАМИ

Вона в городичку зійшла
Найперша між квітками,
А як найперша розцвіла,
Сказала Марточка мала:
„Це квіточка для мами".

Її Івасик доглядав
Маленькими руками,
Щоддня водою підливав,
Щодня до Марточки шептав:
„Це квіточка для мами".

І наливалася вона
І пахом і красками,
Як Боже сонечко - ясна,
І люба-ніжна, мов весна -
Ця цвіточка для мами.

А в Мамин День, як цвіт вишень
Запахнув між садками,
До мами діти підійшли
І з поцілунком подали
„Цю квіточку для мами".

Роман Завидович

Я - МАМИНА

Мене вчора біля двору „"'?
Мама не пізнала:
„А чиє оце маленьке?" -
Тата запитала

Я їй зразу відказала:
„Я уже велика, -
Бачиш в мене довга хустка
Й жовті черевики!"

„А чия ти - мама каже -
Я тебе не знаю!"
А сама отак тихенько
Татові моргає

Ну, на це я засміялась:
„Подивись гарненько!
Та ж я - мамина! Пізнала?
Я ж твоя, серденько".

Катерина Перелісна

ЗМАГАННЯ

Зозуля на калині:
- Ку-ку! Ку-ку! -
А півник на жердині:
- Ку-ку-рі-ку! -
А соловей на вишні:
- Тьох-тьох-тьох-тьох!
Ану, хто голосніше
Із нас із трьох?

UWAC, KNIAHYNIA OLHA BRANCH ITUNA, SASKATCHEWAN

On May 10, 1998 a Divine Liturgy was celebrated by Father Michael Domaradz at the Holy Ghost Ukrainian Orthodox Church in Ituna, Saskatchewan. After the Liturgy we all gathered at the Rose Garden Hall for a luncheon that was prepared by the Kniahynia Olha Women's Association, who have prepared many a meal for various occasions held at this hall. On this day we honoured the 50-year and 25-year members of our Association. The honoured members were seated at the head table. After lunch each honoured member was presented with a certificate and a carnation in recognition of her years of service with the Kniahynia Olha Branch in Ituna.

Julia Yachiw, President

Julia Yachiw's personal donation of $50.00 is gratefully acknowledged.

Members honoured for 50 years of service, seated left to right: Steffie Sametz, Sophie Davyduke, Julia Yachiw, Mary Vereziuk, Sophie Kozey
25 and plus years standing left to right: Pearl Kozey, Nellie Machula, Pauline Tkatch, Father Michael Domaradz, Rose Pawlyshyn, Sylvia Charney. Missing from photo: Edith Burianyk, Lorraine Davyduke, Bernadette Bereziuk, Sophie Charney and Shirley Smysniuk.

ДІЯЛЬНІСТЬ СУК ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ РЕДФІЛД - РІЧАРД, САСКАЧЕВАН ЗА 1998 Р.

У відділі є 10 членок - всі займаються фармерством. В 1998 р. відбули 6 зборів і 2 засідань. Членки піклуються чистотою в Церкві і в Народному Домі. По черзі гостять священика з родиною після Богослужби бо йому треба їхати 50 кілометрів до дому на обід. Також в домах відбуваємо збори.

В 1998 видано: обід на Спільне Свячене в Великодний Понеділок; обід на Проводи; обід на Храм з короткою програмою в честь 80 ліття Української Православної Церкви в Канаді і осінню вечерю в жовтні.

На зборах читаємо кореспонденцію від Централі і Провінційної Управи та інші цікаві статті в Промені чи в інших часописах. Також на зборах в березні читаємо поеми Шевченка і Лесі Українки та співаємо відповідні пісні.

В 1998 відділ дарував гроші на такі цілі: виплат довгу Консисторії УПЦК; місцеву церкву; Інститут Петра Могили; Український Музей Канади СУК; фільму „Ukraine in W W 2"; хворобу Рака; фонд Сліпих і на Пров. З'їздовий Фонд. Запринумерували Промінь для відділу в ім'я голови. Виповнили бюджет і вислали анкету до Централі і звіт до Променя. Членки розкупили 10 примірників Lenten Cookbook.

Членки прийняли підвишку членської вкладки від $12.00 до $22.00. Це нам на одно вийде тому що ми кожного року посилали $100.00 на Музей, цебто від 10 членок.

Фінанансовий стан відділу за 1998:

Лишилося з 1997	$3173.76
Прихід в 1998	$1740.41
Разом	$4914.17
Розхід в 1998	$2244.76
Лишається на 1999	$2675.03

Заряд на 1999 лишається той самий:

Голова -
Кароля (Дмитрук) Линдмен
Заст. Голови -
Зірка Ковальська
Секретарка (рек. і корес.) -
Ольга Никифорук
Касієрка -
Евгенія Никифорук.

Желаємо всім зарядам і членкам доброго здоров'я і багато успіху в 1999 році.

Кароля Линдмен, Голова
Ольга Никифорук, Секретарка

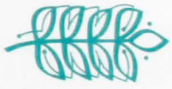

PROMIN SUBSCRIPTION FORM / ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Give a Promin subscription as a gift to a friend or relative in Canada, Ukraine or any other country. A card will be enclosed acknowledging your gift. Use this form for a new or renewed subscription as well.

Gift _____ New Subscription _____ Renewed Subscription _____

Name _____

Address _____

City _____ Province _____ Country _____ Postal Code _____

If GIFT indicate from whom _____

Cheque or money order enclosed in the amount of $_____ for _____ year(s) at $20 ($25) a year

Canada - $20 a year, Other countries - $25 a year - В Канаді - $20 на рік, В інших країнах - $25 на рік

PROMIN - BOX 57268, JACKSON STATION, HAMILTON, ONTARIO, CANADA L8P 4X1

ДІЯЛЬНІСТЬ СУК ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА

Союз Українок Канади, відділ ім. Лесі Українки при Катедрі Пресвятої Тройці у Вінніпегу відбув свої річні збори 29-го листопада 1998 р.

Голова відділу Галя Майба відкрила збори і попросила добр. Марію Керніцьку перевести молитву. Опісля добр. попросила всіх вшанувати пам'ять членок які цього року відійшли у вічність однохвилинною мовчанкою. На предсідницю зборів вибрано Соню Бейзик а на секретарку Марію Коваленко. Звіти екзекутиви були приготовлені і подані усім членкам перед зборами. Програма зборів була прийнята як надрукована. Протокол із минулих річних зборів не був читаний на зборах але прийнятий як надруковано у Промені за минулий 1998 рік.

Слідувало перегляд звітів екзекутиви, які всі разом були прийняті одноголосно.

Номінаційний Комітет подав нову управу на 1999 рік як слідує:
Голова - Галя Майба
1-ша Заст. Голови -
добр. Юстина Лучак
2-га Заст. Голови -
Ангелина Мануляк
Рекордова Секретарка -
Марія Коваленко
Фінансова Секретарка -
Мирослава Бугера
Контрольна Комісія -
Орися Бугера, Ольга Назаревич, Евелин Василишин
Номінаційний Комітет -
Ольга Ковальчук, Керол Романик, Евелен Василишин, Бетсі Курик-Коломбійський, Галина Ґедове

Бетсі Курик-Коломбійська зголосилася, що буде доглядати чай і базар і також просила, щоб не відказувати помагати в кухні.

Новообрана голова Галя Майба подякувала усім за довіря до неї і співпрацю. Зауважила, що де більше згоди і співпраці там більше успіху для добра нашої національної організації і нашої Української Православної Церкви.

Голова також подякувала Соні Бейзик за добре і упсішне переведення зборів.

Марія Коваленко
Секретарка зборів

ДІЯЛЬНІСТЬ СУК ВІДДІЛУ ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ, ВАТЕРФОРД, ОНТАРІО

Річні збори СУК відділу ім. Лесі Українки в Ватерфорд, Онтаріо відбулися 3-го грудня, 1998 р. в церковній залі в присутності 15 членкинь.

Голова Оля Андрушко відкрила збори молитвою і хвилевою мовчанкою в пам'ять померлих членок відділу.

Голова привітала всіх присутніх та подякувала членкам за їх поміч і щиру працю на протязі минулого року.

Предсідниця зборів була Оля Андрушко а секретарювала Рузя Галик. Секретарка прочитала протокол з минулих річних зборів, предсідниця здала фінансовий звіт і Контрольна Комісія в особах Олі Макаданскої і Софії Галик одобрили фінансовий звіт.

Діяльність відділу за 1998 р.
Святкували і приготовили слідуючі обіди: Йордан, Новорічну забаву, Спільне Свячене, Храмове Свято, Візитацію Владики Юрія, 25 літній ювілей священства о. Віктора Шайковського, Похоронні і Весільні обіди, Великодне Печиво і продаж голубців і варенників. Виповнили бюджет до Централі СУК.

Відділ жертвує як слідує: на домашню церкву; Укр. Музей Канади СУК в Саскатуні; Філія Музею в Торонті; Чорнобиль; Промінь; різні організації у Ватерфорд. Беремо участь в October Pumpkin Fest - три-дневий фестиваль де продаємо харчі. Членки співають в хорі та ходять з колядою. Також чистять і прибирають церкву. Відвідуємо хворих в лікарні і в домах та даруємо їм квіти, овочі і поздоровляючі карточки.

Заряд на 1999 р
Голова - Оля Андрушко
Заст. голови - Рузя Свидорович
Секретарка - Рузя Галик
Касирка - Рузя Ґалик
Фінансова Секретарка - Анна Кондрат
Контрольна Комісія - Оля Макоданска і Софія Галик

За Відділ
Рузя Галик, Секретарка

ЧЛЕНСЬКИЙ ЧАЙ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ В ЙОРКТОН, САСК.

В неділю 7-го лютого 1999 р. відбулося свято „День Членства". Отець Ричард Ермантрат відслужи в Св. Літургію, а опісля Молебень за здоров'я членок Української Православної Церкви Преображення Господнього. Після Молебня всі перейшли до авдиторії, котра була гарно прибрана вишиваним обрусом, квітами і свічками. При вході до авдиторії відспівали гимн СУК "За Нами Сестри". Добродійка Орися відкрила свято, і попросила Отця на молитву.

Голова відділу Фіялка Станіцка привітала гостей, заслужених членок, а зокрема нових членок відділу. прочитала приречення, пояснила значення цілів і обов'язків товариства і способи праці. Отець Ричард Ермантрат побажав заслуженим і ново вписаним членкам багато успіхів, здоров'я та благословення. В своїому слові отець сказав, що праця жіноцтва ніколи не гасне в житті нашої української громади і організації.

Голова громади Майрон Клевчук склав признання членкам за їх поміч для громади, моральну і фінансову.

Голова ТУС Юрій Скварчук підкреслив, що Союз Українок Канади інтенсивно працював у минулому і має те саме завдання на розвиток організації і громади в майбутньому.

Анна Фенюк привітала гостю, Пані Король, голова Канорського відділу і Марію Маркович, яка була головна бесідниця свята. Тема її слова була „Що то значить бути членкою Союзу Українок Канади". Потрібно зберігати все своє рідне, особливо плекати рідну мову і традиції та дбати про те, щоб культурно-освітня праця розвивалася в організації та зберігалася при наших школах. В житті потрібно вклад української жінки при кожній ділянці нашої організаційної праці.

Славка Скварчук подякувала п-ні Маркович за її присутність і за поучаючі слова, які збагатили Свято Членства. Параскевія Семенюк прочитала біографії відзначених членок.

Голова відділу Фіялка Станіцка вручила грамоти і вшанувала їх корсажами.

Відзначенна за 60 років - Докія Гринків
Відзначенна за 50 років - Олеся Пітс
Відзначенні за 40 років - Катерина Волощук, Анна Симбаліста, Марія Пелс, Славка Скварчук
Відзначенна за 30 років - Катерина Финюк
Відзначенні за 25 років - Фіялка Станіцка, Юнис Палій, Ева Билан, Софія Букорос, Анна Актимичук

Нові членки - Соня Моргоч, Марія Прокопець і добр. Орися Ермантрат.

Лілія Прокопчук прочитала

Front row LtoR: Phyllis Stanicki, President; Rev. Fr. Richard Ehrmantraut; Dobr. Orysia Ehrmantraut, 1st Vice Pres; Ann Holowka, 2nd Vice Pres
Back row LtoR: Sally Skwarchuk, Recording Secretary; Virginia Wereschuk, Treasurer; Lillian Prokopchuk, 3rd Vice Pres; Ann Fenuik, Corresponding Secretary

Front row LtoR: Sally Skwarchuk, Olesia Pitts, Phyllis Stanicki, Rev. Fr. Richard Ehrmantraut, Dobr. Orysia, Ann Cymbalisty, Catherine Woloschuk, Doris Hrynkiw
Back row LtoR: Sonja Morgotch, Anne Achtymichuk, Eunice Paley, Eva Bilan, Mary Prokopetz, Sophie Bukoros, Mary Pells

біографії нових членок. Анна Головка прочитала значення Смолоскипу і вручила грамоти і корсажі. Добр. Орися подякувала всім присутнім що прибули, поздоровила відзначенних членок, привітала нових членок та висловила сердечну подяку отцеві за молебень і комітетові та всім, які причинилися до програми Дня Членства. Програму закінчено молитвою.

РІЧНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ ІМ. ОЛЕНИ ПЧІЛКИ СУК В ЙОРКТОНІ

Річні збори відділу відбулися 23-го грудня 1998 р., 7:30 вечером в Українській Православній Авдиторії. Збори відкрито молитвою,яку провів Отець Ричард Ермантрат. Слідувало хвилина мовчанки, щоб вшанувати пам'ять членок які відійшли у вічність в минулому році - бл. пам. Марія Кирилюк і бл. пам. Катерина Франко. Отець Ричард висловив членкам признання з пророблену працю, та побажав найкращих успіхів і нововибраному зарядові в найступному році. Уступаюча голова відділу Анна Гудима висловила сердечну подяку усім членкам за співпрацю в продовж 1998 рік і подякувала добродійці за переведення річних зборів. Секретарка зборів була Параскевія Семенюк. Звіти членок, управи, референток і комітетів, були видрукувані і роздані членкам. Після прийняття протоколу з минулих річних зборів було причитано важливі точки із статуту. Звіти управи були всі прийняті одноголосно. На зборах читаються обіжники від централі та провінційної управи С.У.К. Цього року вписалося три нових членок. Вшановується пам'ять Олени Пчілки і Лесі Українки читанням рефератів на вечірках. В червні загостила до відділу Голова Крайової Управи СУК, Соня Бейзик із Вінніпегу, як також Провінційна Голова Соня Бремнер з Ріджайна. Пані Бейзик подала інформації про наш славний Український Музей Канади, СУК в Саскатуні і зробила заклик, щоб складати пожертви на цю ціль.

Добр. Орися і вчительки Недільної Школи приготовили програму для виступу дітей на концерті в честь Св. Миколая. В День Матері вшановано матерів квітами і віповідною програмою. Відбули Великодній і Осінній Чай з продажжю традиційного печива і писанок. Висилали делегати на з'їзди СУК. Відділ розпоряджується двома стипендійними фондами - один в імени відділу ім. Олени Пчілки а другий в імени п-ні Веронії Трофанюк, які вручаються підчас бенкету для градуантів 12-ої кляси. Відділ подарував нагороду за найкращий поступ в недільній школі.

Підчас Великого Посту гостили сніданком священиків Йорктонської Місійної Округи з їхніми родинами. Громада відсвяткувала Храмове Свято і разом з тим Візитацію Блаженішого Митрополита Василія та офіційне прийняття нового пароха о. Ричард Ермантрат і добр. Орисю з родиною.

Виповнено бюджет до Централі СУК. Даємо фінансову допомогу дітям Недільної Школи і давали фінансову підтримку танцюристам і Ансамблю Троянда. Відвідуємо хворих членок, висилаємо картки поздоровлення і також як потрібно висловлюємо співчуття. Вручаємо дарунки з нагоди 40, 50 і 60 років подружних ювілеїв наших членок. Вислали дві делегатки на Конгрес Українців Канади

Жертвуємо на слідуючі цілі: Недільна Школа; Ансамбль Троянда; Стипендійний Фонд; Пров. Екз. СУК; Укр. Музей Канади, СУК в Саскатуні; Журнал

Промінь; Місцеву Церкву; Організаційний; Фонд Оселя Тризуб; Конгрес Українців Канади; Поборювання Рака; Heart and Stroke.

Управа на 1999 рік
Уступаюча голова - Анна Гудима
Голова - Фіялка Станіцька
1-ша заст. голови - добр. Орися Ермандтрат
2-га заст. голови - Анна Головка
3-та заст. голови - Лілія Прокопчук
Рекордова Секретарка - Славка Скварчук
Корес. Секретарка - Анна финюк
Касирка - Верджіннія Верещук
Контрольна Комісія - Надія Милайчук, Вікторія Сигульскі, Evelyn Kobelka
Референтка Променя - Анна Саілі
Добродійний Комітет - Лелія Прокопчук, Лорі Кабан і Betty Druska
Бібліотека - Олесія Пітс
Відвідування хворих - Елесивета Оістрик, Анна Олійник
Референтка англомовної преси - Левяня Вінтоник
Референтка Укр. Музей Канади, СУК - Левяна Вінтоник
Стипендійний Комітет - Розалія Камінська, Катирина Волощук, добр. Орися Ермантрат, Марія Гусак, Mary Ann Trischuk
Соціяльний Комітет - Анна Ріябко, Анна Ґерман, Jean Situlski, Галина Тарновецькі, Лілія Прокопчук
Архіви - Славка Скварчук, Марія Прокопець
Куховарські Книжки - Елисавета Білан
Мистецтво - Gloria Филипчук, Параскевія Семенюк, Марія Гусак, Вікторія Стінка, Марія Прокопець, Анна Ріябко, Галина Торновецькі
Недільна Школа - Донна Завісляк
СУМК - Mary Ann Trischuk
Телефонічний Комітет - Орися Василишин

Збори закінчено молитвою „Достойно". Бажаємо всім працівникам Редакції Променя кріпкого здоров'я, багато витривалости і благородного успіху впродовж 1999 року.

Кор. Секр. Анна Финюк

ВІДВІДИНИ РЕДАКЦІЮ ПРОМЕНЯ

В березні цього року, Голова Централі Союзу Українців Самостійників, Михайло Залещук, прибув на Схід Канади де мав зарядженні організаційні зустрічі. В той сам час, перебуваючи в Гамільтоні, пан Зелещук відвідав Редакцію Променя. Будучи в Редакції, він мав нагоду побачити як провадиться праця редакторів і адміністрації. Дякуємо за відвідини і рівночасно бажаємо Дос. Голові Централі СУС якнайкращих успіхів у його важливій праці.

VISIT TO THE PROMIN OFFICE

This past March the National President of the Ukrainian Self-Reliance Leauge of Canada, Michael Zaleschuk, visted Eastern Canada on organizational business. While in Hamilton he took time to visit the Promin office and see first hand how the Editors and Administration carry out their obligations. We are grateful to Mr. Zaleschuk for taking the time from his busy schedule to visit, and we extend our sincere best wishes for continued success in his vital role as National President of the USRL.

ДОБРОДІЙКА ПАРАСКЕВА ФЕДАК

В двадцять-третю річницю упокоєння дружини, мами і бабуні добродійки **Параскеви Федак**, яка упокоїлася 19-го квітня, 1976 р. в місті Гамільтоні, Онтаріо, складаю пожертву на журнал Промінь, як нев'янучий вінок у її пам'ять.

Вічна їй пам'ять!

†Митрополит Василій
Вінніпег, Манітоба

БЛ. ПАМ. МАРІЯ ДОРОШ

MARIA DOROSH

У четвер 19-го листопада 1998 року в Домі Святого Йосифа в Саскатуні спокійно відійшла у вічність Марія Дорош на 84 році земного життя.

Марія народилася 10 січня 1914 року в Україні на Галичині в селі Стоянові Радехівського району в родині Марії (з дому Барчинська) й Івана Пилипців.

Від молодого віку Марія проявила здібність до всяких декоративних і ручних виробів, особливо до кравецтва, вишивання та кулінарного мистецтва. Після закінчення державної початкової школи Марія займалася цими діяльностями і також працювала на домашній господарці. У рідному Стоянові Марія була активною членкою Союзу Українок та віддано працювала на добро української церкви і загальної громади.

У 1937 р. Марія одружилися з Стояневцем Миколою Дорошем. Молоде подружжя, вкладаючи пляни свого спільного життя, ясно усвідомило собі, що під панською Польщею жити їм буде тяжко. Тому в 1938 році, з тримісячним си ночком, Дороші приїхали до Канади в околицю Єллов Крік, де вже раніше поселилися батько і брат Миколи. Кілька перших років жили вони разом з батьком на батьковській фармі.

Завдяки тяжкій спільній праці й ощадності, в 1944 році купили свою власну фарму. Марія й Микола вповні включилися у громадсько-культурне життя, стали членами Укгаїнської Православної Громади в Єллов Крік. Марія вписалася в членство Союзу Українок Канади й так почалася її віддана праця в українському суспільстві в Канаді.

Родина Дорошів переїхала до Саскатуну в 1957 році, де Микола став працювати столярем меблів. Тут продовжили свою щиру працю для розвитку української культури, стали активними членами Української Православної Церкви та різних добровільних українських організацій.

Коли здоров'я ще дозволило, Дороші відвідали свою батьківщину Україну два рази. Повернулися до рідного Стоянова, відвідали рідню і знайомих, а також церкву до якої належали й де одружилися, нагадали та відвідали місця які зістались їм дорогими на завжди і про які часто розповідали дітям і внукам.

Бл. п. Марія високо цінила друковане слово, передплачувала різні українські газети й журнали, багато читала до останніх днів свого життя, часто до пізної ночі, та постійно заохочувала інших до читання.

Марія палко любила свій нарід, боліла його недолею, раділа його успіхами та совісно працювала в організаціях для його добра. Вона завжди знаходили час, силу і надхнення бути на зборах тих численних організацій і в кожну з них вкладати свою частину праці. Заслужила покійна подяки, відзнаки та почесні грамоти - від Укранської Православної Церкви в Канадаі, Союзу Українців Самостійників, Комітету Українців Канади, Союзу Українок Канади, Суспільної Служби Українців Канади, Української Канадської Фундації ім. Тарас Шевченка, Комітету Українок Канади, Храму Святого Пророка Іллі в Стоянові, Братства Святої Покрови в Аргентині, Собору Зарваницької Божої Матері в Тернопільській області та ін.

Панахида і Чин Похорону відбулися в Українській Православній Катедрі Пресвятої Тройці в Саскатуні. Похоронні відправи відслужили о. Дем'ян Гоголь і о. Богдан Демчук з катедральними дяками й хором. Тіло Покійної було похоронено в Православній частині на цвинтарі Вудлан в Саскатуні.

Після повернення з цвинтару родина покійної пригостила всіх поминальним обідом приготовленим членками відділу СУК в катедральній авдиторії. Програмою провадив о. Дем'ян Гоголь, катедральний парох.

Краянка зі Стоянова, Люба Поліщук, описала життя Дорошів в Україні, прощання родини і друзів з рідного села піснею "Чуєш, брате мій", поселення в околиці Єллов Крік та переїзд на стало до міста Саскатуну, де пристали до організацій, працювали при церкві, і старалися дітям дати вищу освіту та знання про все своє. Тут покійна невтомно працювала для українського суспільства, була сама дуже жертвенна, а нагороди які покійна діставала, вона дійсно собі їх заробила, бо не легко сьогодні переводити збірки на всякі цілі.

Тоді спогади про життя покійної та її відданість і жертвенність на громадській ниві виголосили представники організацій в яких покійна працювала. Аделя Дудар від Комітету Українок Канади в Саскатуні розповіла як покійна сестра Марія довгі роки була представницею, і в часі смерти, від Союзу Українок Канади до Комітету Українок Канади. На сходини прибувала часто і точно, радо помагала у проєктах, на примір Маланка, Свято Героїнь, Павілійон Київ. Покійна була щедра з пожертвами і порадою та раділа успіхами. У 1982 році, коли заснувалася філія Суспільної Служби Українців Канади в Саскатуні, покійна Марія вписалася в членство і від того часу служила як представниця від Комітету Українок Канади в Саскатуні. На сходинах звітувала про їхні проєкти, збірки, висилки, і т.п. та переводила різні збірки між членками.

Анна Клапущак, від Союзу Українок Канади відділу О. Кобилянської, згадала, як покійна, довголітня Союзанка і референтка журнали Промінь, завжди пригадувала членкам, що одна з найважливіших обов'язків української жінки є підтримувати нашу мову, нашу культуру - читати і писати рідне слово та завжди пам'ятати про наші початки і про нашу славну Україну.

В імені Катедральної Громади Ернест Стефанюк висловив співчуття родині та згадав заслуги і жертвенність покійної для добра української православної церкви.

Від Української Канадської Фундації ім. Тараса Шевченка координатор розвитку Альберт Качковський згадав ласкаву і працьовиту вдачу покійної Марії. Вона цінила роботу фундації та визначила пожертву на Шевченківську Фундацію у своєму тестаменті. З приводу цього діла, покійна остається однією з перших членів Товариства Кобзар.

Тарас Байда, голова Саскатунського відділу Суспільної Служби Українців Канади, признав відданість і щедрість довголітньої співпрацівниці Філії ССУК Саскатун і почесної членкині централі ССУК.

Від родини покійної син Теодор і дочка Віра склали щиру подяку адміністрації і працівникам дому св. Йосифа в Саскатуні за віддану опіку над Покійною останніх сім місяців її земного життя, священикам, дякам, хорові, похоронному заведенні, відділу СУК за смачний обід, всім учасникам похорону, присутнім за вислови співчуття та за пожертви на харитативні цілі у пам'ять дорогої їм мами, баби, прабаби Марії. Укінці поділилися деякими веселими та сумними моментами з життя своїх батьків.

Панахиду в сороковий день упокоєння бл. п. Марії Дорош відслужив о. Дем'ян Гоголь 10-го січня 1999 в Українській Православній Катедрі Пресвятої Тройці в Саскатуні.

Покійна залишила у великому смутку сина Теодора й невістку Джовн, дочку Віру Лабач і зятя Тараса; внуків Келлі (Верн Бейтмен), Тараса (Гленду) Лабач, Кіндрата (Дженифер) Лабач, Катрусю Лабач; дорогеньких правнуків Бріанну й Кортней Бейтмен, Олександра Лабача і Ми колу Лабача; а також дві братові, племінників та племінниць, які проживають в Україні. Попередили Марію у вічність - муж Микола 1982 р., батько й мати - Іван і Марія Пилипці, сестра і брати.

Хто знав покійну та з нею працював втратив в її особі віддану громадську діячку, добру порадницю і щиру жертводавницю. Бл. п. Марія Дорош залишила по собі добрий приклад для наслідування. Нехай Всевишній Бог прийме душу спочилої слуги Марії в Своїй Небесній Оселі, а канадська земля нехай буде їй легкою! Вічна Їй пам'ять!

- Родина

Покійна визначила в своїм тестаменті/заповіті пожертву в сумі $500 на пресовий фонд журналу Промінь.

Maria (Pylypec) Dorosh, age 84 years, of Saskatoon passed away peacefully at St. Joseph's Home in Saskatoon on Thursday, November 19, 1998.

Maria Dorosh was born on January 10, 1914 in Stoyaniw, Halychyna, Ukraine. There she completed her elementary education, trained as a seamstress, and worked on the family farm. In 1937, Maria married Mykola Dorosh and the following year they immigrated to Canada and commenced farming in the Yellow Creek district. In 1957, the family moved to Saskatoon.

From a young age, in school and at home, Maria learned traditional Ukrainian culinary skills and arts and crafts, which she enjoyed and generously shared with the community. She was often asked to prepare traditional Ukrainian breads for various special occasions and her embroidered shirts and blouses are proudly being worn by family, friends and Ukrainian dancers and performers throughout Saskatchewan. Her garden, especially the flowers, was a point of special pride for her and a joy to all.

Maria was dedicated to the Ukrainian community in both Yellow Creek and Saskatoon. As an active member of many organizations, an enthusiastic volunteer, generous donor, and energetic fundraiser for numerous charities, Maria will ever be remembered as a great supporter of Ukrainian language and culture. She was a long time member of Holy Trinity Ukrainian Orthodox Cathedral, Olha Kobylianska Branch of the Ukrainian Women's Association of Canada, Mohyla Institute, Ukrainian Orthodox Senior Citizen's Club, Saskatoon Women's Council of the Ukrainian Canadian Congress, Ukrainian Social Services Saskatoon Branch and one of the first inductees to the Kobzar Fellowship of the Taras Shevchenko Foundation.

Maria was formally recognized for her dedication and exemplary contributions to the development of Ukrainian spiritual and community life in Saskatchewan and Canada by a number of organizations. These included honours from the City of Saskatoon, Century Saskatoon and the Ukrainian Canadian Women's Committee for demonstrating good citizenship and outstanding service in the community (1983), certificates recognizing her many years of service from the Ukrainian Women's Association of Canada (1998, 1987), the Ukrainian Canadian Congress (1981) and the Ukrainian Self-Reliance League (1993). In addition, Maria is the recipient of many testimonials recognizing her contributions to organizations and causes throughout Canada and around the world. She was also made an Honorary Member of the Ukrainian Social Services National Executive in 1998 for her extensive charitable work.

Maria was predeceased by her husband Mykola in 1982 in Saskatoon and by parents Ivan and Maria (Barchynska) Pylypec, sister and brothers - all in Ukraine. She is survivied by one son Theodore (Joan) of Red Deer, Alberta; one daughter Vera (Terry) Labach of Saskatoon; five grandchildren: Kelly (Vern) Bateman of Regina, Gregory Dorosh of Red Deer, Terence (Glenda) Labach of Edmonton, Kenneth (Jennifer) Labach of Washington, DC and Kathryn Labach of Edmonton; four very special great-grandchildren: Breanna and Courtney Bateman, Alexander Labach and Mykola Labach; and extended family members throughout Canada and Ukraine.

The Prayer and Funeral Services were celebrated by Fr. Demjan Hohol and Very Rev. Bohdan Demcauk from the Ukrainian Orthodox Cathedral of Holy Trinity in Saskatoon. Internment took place in Woodlawy Orthodox Cemetery.

Maria was a loving and caring mother, grandmother and great-grandmother, and will be fondly remembered by her family and all who knew her for her guidance, support, devotion and many acts of kindness.

May Her Memory be Eternal!

- submitted by the family

Maria Dorosh left a donation of $500 to Promin in her final will and testament.

У світлу пам'ять нашої дорогої мами, баби, прабаби **Марії Дорош** даруємо $50.00 на пресовий фонд журналу Промінь як нев'янучий вінок на її могилу. Вічна Їй пам'ять!

Дочка Віра Лабач з родиною
Саскатун, Саскачеван

Замість квітів даруємо $20.00 на журнал Промінь - нев'янучий вінок в пам'ять краянки зі Стоянова **Марії Дорош**. Нехай та українська пісня, яку вона так любила, колисає її у тому глибокому сні, а пам'ять про неї нехай лишиться у всіх наших серцях живою і незабутньою.

Люба і Андрій Поліщук
Саскатун, Саскачеван

CORRECTION

Page 31 of the February issue - donation for everlasting wreath instead of BERT ALEXANDER should read **BERT GARDENER**. Our sincere apologies for the error.

У десяту річницю мого дорогого і незабутнього мужа **Стефана Гарбуса**, який упокоївся 8-го травня, 1989 р., також брата Васи ля Ґояна, який відійшов на вічний спочинок 1973 р., батька Олекси Ґояна, який відійшов 1970 р і мами Василини, яка відійшла 1989 р., в їхню світлу память залучую $50.00 на пресовий фонд Променя.

Вічна їм пам'ять!

Марія Гарбус з родиною
Саскатун, Саскачеван

СВІТЛОЇ ПАМЯ'ТІ ДОБР. ОЛЬГА БОЙЧУК

У першу річницю упокоєння нашої дорогої мами св. п. добр. Ольги Бойчук, яка відійшла від нас у Вічність дня 6-го квітня 1998 року в Едмонтоні, як „нев'янучий вінок" на її могилу складаємо пожертву на журнал „Промінь" в сумі $50.00.

Молимо Господа Бога, щоб оселив душу спочилої слуги Свого добр. Ольгу в Царствім Небеснім, там де всі праведні спочивають. А добра пам'ять про покійну добродійку Ольгу живе вічно між нами.

Вічна їй пам'ять!

Дочки й зяті добр. Ольги:
Леся Бойчук і Ярослав Балан
(Едмонтон, Альберта)
Марта й Джим Ліндл
(Ел Дорадо Гилз, Каліфорнія)

In lieu of flowers for a memorial wreath in memory of my dear mother **Anastasia Fedak** I am forwarding a donation of $20.00 to Promin.

Vichnaya Pamjat!

Josie Talpash
Saskatoon, Sask.

Удругу річницю упокоєння бл. пам. АННИ ДУТЧАК

Квітня 12-го, ц.р. минає два роки як моя незабутня дружина Анна, з родини Васильців, після короткої недуги, в 76-ім році життя, упокоїлась в місті Ошаві. Була активна в організаціях світських і церковних, жертвенна, і завжди готова дати поміч і добру пораду своїм знакомим в потребі. Була ідеальна подруга і мама.

Нехай Господь Бог оселить душу покійної в Царстві Своїм а пам'ять про ню хай царить між нами. На журнал Промінь складємо $75.00

Муж Др. Іван Дутчак
та діти Донна-Марія і Павло

У незабутню пам'ять наших дорогих сестер - у другу річницю упокоєння **Анни Дутчак** з Ошави, і в третю річницю **Іванни Борицької** з Саскатуну. На нев'янучий вінок складаємо пожертву в сумі $75.00 на журнал Промінь.

Вічна їм пам'ять!

Савеля Гриба
Марія Богун
Галя Щерблюк

У пам'ять **Надії (Щевчук) Стрільчук**, Відділ СУК ім. Доньки України у Винярд, Саск. посилає $50.00 на пресовий фонд Променя. Бл. пам. Надія належила до товари ства 18 років і брала активну участь у церковній громаді. Бл. пам. Надія і муж Богдан перебрали ся до Саскатуну де вона упокоїлася після тяжкої три річної боротьби.

Вічна їй пам'ять!

На нев'янучий вінок в пам'ять моїх рідинх - мужа Михайла Цьона, який упокоївся 10-го березня, 1982 р., мами Анна Калин, яка упокоїлася 12-го лютого, 1982 і батька Федора Калин, який упокоївся 1962 р., пересилаю пожертву на пресовий фонд Променя в сумі $50.00.

Вічна їм пам'ять!

Марія Цьона
Блейн Лейк, Саск.

In lieu of flowers for a memorial wreath for our dear member Anne Yanow, who passed away February, 1999, the Ukrainian Women's Association of Canada, Olha Kobylanska Branch in Saskatoon, Sask. is donating $15.00 to the Promin Press Fund.

Vichnaya Pamyat!

Anne Michayluk
Promin Convenor

MARY MACIUK

Our beloved mother, baba and great grandmother peacefully passed on into God's care at the Holyrood Care Centre, Edmonton, Alberta on October 19, 1998 at the age of 96. Mother was born September 15, 1902 in Mundare, Alberta to Jacob and Terenka Maiko.

Maria married Pawlo Maciuk in 1920. They farmed in the Peno Alberta area. They were religious parents of the Ukrainian Orthodox faith. In the early pioneer days 25 miles was not too far to drive a team of horses and buggy to church. Pawlo Masiuk passed away in 1941.

Later Maria married Pawlo's cousin Nick Masiuk and they carried on their farming operations until 1968. In the fall of 1968 they retired and moved to Andrew, Alberta to enjoy their retirement. Her husband Nick took ill and passed away in 1984. Maria moved to a Senior's Pioneer lodge in Lamont. In 1986 she moved in with her daughter and son-in-law namely Olga (Jack) Matvichuk of St. Albert and lived there until May 1991, when she suddenly got ill and was handicapped. She was destined to a wheelchair and moved to Southside Extendi-Care to live there for the duration of her life.
To mourn her passing are her: Sam (Nadia) Maciuk of St. Michaek, AB; Anne (John) Tymchak of Star, AB; Olga (Jack)Matvichuk; Helen (Bernie) Munrow of St. Albert, AB; 10 grandchildren and 8 great grandchildren. Maria Maciuk was proud of her Ukrainian heritage, reading Church newspapers, books and literature in Ukrainian. She was a generous financial supporter of the Ukrainian Orthodox Church of St. John (Peno) as well as the Ivan Franko Educational Society Community Centre (Peno). Funeral services took place at the Ukrainian Orthodox Church of St. John (Peno), St. Michael, AB October 23, 1998 with Very Rev. J. S. Puk and Very Rev. Stephen Semotiuk officiating

Eternal Memory! Vichnaya Pamyat!

Submitted by
Helen Munrow (daughter)
on behalf of the family.

Складаю нев'янучий вінок у незабутню пам'ять дорогої братової і доброї приятельки, бл. пам. **Маринки Дубинської**, яка упокоїлася 9-го травня 1994 р. У її світлу пам'ять складаю $25.00 на Промінь.

Покійній Вічна Пам'ять!

Братова
Оля Стручинська
Тандер Бей, Онтаріо

Відділ ім. Княгині Ольги в Гронли д, Саск складає пожертву в сумі $25.00 в пам'ять дорогої членки св. пам. **Марії Тарнопольскій**, яка упокоїлася 24-го грудня 1998 р. Висловлюємо родині глибоке співчуття.

Вічна їй пам'ять!

Марія Арсеній, Голова

Бл. пам. ЛЕСЯ ГІРНЯК

Леся Гірняк упокоїлася 20-го січня, 1999 р. в Торонті, в Princess Margaret Hospital. СУК Відділ ім Лесі Українки в Оттаві зарядив Панахиду в її пам'ять в Оттаві 31-го січня, 1999 р. Після Панахиди відбулася Тризна в присутності її дітей, братів і сестри, як також пресдставників Оттавських організацій в яких покійна Леся була активна. Співчуття склали представники Жіночої Ради, Комітету Українців Канади, Підприємці і Професоналісти і Ottawa Choral Society.

Від церковної громади говорила Маргрет Копало, від Відділу СУК, заст. голови Емілія Чернецька, від Східньої Екзекутиви СУК Ольга Самець, голова відділу СУК в Оттаві.

Слідує текст слова Др. Олії Войчишин, бувшої голови КУК і приятельки покійної Лесі.

Всечесніший отче! Дорогі Галю, Мартине! Опечалена родино! Жалібна громадо!

Останні пару тижнів перед 20-им січня де б ми не зустрічалися, з ким би не говорили, завжди перші слова були „Як Леся?" „Що з нею?" І мимо того, що ми знали про серйозність її негдуги, все ж таки коли Катя Мосійчук подзвонила мені про смерть Лесі, мені перехопило дух і я не могла вимовити ні слова. І до тепер мені тяжко на душі, бо там у мене зробилася прогалина, якої не можна нічим ані заступити, ані виповнити. За довгі роки співпраці в різних організаціях, витворилося між нами особливе порозуміння і довір'я, що його тяжко окреслити словами.

Познайомилися ми з Лесею на Курсах українознавства, де я вчила і куди вона привозила дітеи - Галю і Мартина. А тоді звичайно організували концерти і матуральні вечори, де Леся була незаступима.

В Конгресі Українців Канади мабуть на протязі 25-и років ми були і головами і заступиниками і займали різні пости в екзекутиві. В тисячоліття Християнства України 1988-го року, Централя КУК звернулася до нас, щоб ми організували всеканадське відзначення цієї історичної події в Оттаві. Комітет з 4-ох жінок - пані Олена Глібович - голова з Торонта, і нас три з Оттави - Віра Боцюрків, Леся Гірняк і Юля Войчишин зорганізували концерт в National Arts Centre, маніфестацію на Парляментарній гірці, увезли репліку св. Софії на парламент, з участю всеканадського Пласту, що інсценізував історичні постаті і події, та бенкет з участю понад 800 осіб, також з мистецькою програмою і участю достойників. Мадам Sauve навіть запросила була нас на чай до Citadel in Quebec City, але КУК забороник нам поїхати туди. Ми з Лесею дуже переболіли цей нетакт нашої надбудови, тим більше, що ми від Secretary of State дістали $11,000.00 грошей і КУК це нічого не коштувало. Ми мали своє бюро і телефони і працювали день в день кілька місяців і це був той час коли ми направду подружили.

З того часу ми допомагали одна другій при кожній потребі. Коли Лесі було потрібно мене на її програмі, я ніколи не сказала ні. Так само коли ми зорганізувалися в Товариство Прихильників Руху, що пізніше перезвалося на Товариство Приятелів України, Леся відразу стала членом і була в екзекутиві до кінця. Зорганізування 10-річчя Чорнобиля вимагало майже щоденних сходин, Леся завжди була присутня. Коли ми пакували книжки чи одяг для висилки в Україну, вона приходила коли тільки могла. Завжди була в доброму настрої і цей настрій передавався всім.

Галю й Мартине! Ви повинні дуже гордитися своєю покійною мамою та розказувати Вашим дітям, а її внукам про їхню бабцю, яка любила людей взагалі, а свій нарід зокрема і посвятила праці для нього велику частину свого життя. Нехай буде пам'ять про неї, а ми всі хто дружив і працював з нею, Лесю не забудемо.

Др. Юлія Войчишин

У світлу пам'ять мого незабутнього мужа **Михаїла Захарука**, котрий відійшов у вічність 1-го травня, 1996 р., замість квітів на його могилу дарую $50.00 на пресовий фонд журналу Промінь.

Вічна йому пам'ять!

Дружина Марія Захарук
Ту Гилс, Альберта

Відділ Союзу Українок Канади ім. Ганки Романчич в Саскатуні переси лає $25.00 як нев'янучий вінок на свіжу могилу нашої членки бл. пам. **Наді Стрільчик**, яка упокоїлася 1999 р. Родині ви словлюємо наше щире співчуття, а покійній - Вічная пам'ять!

добр. Оля Демчук
Корес. Секретарка

CHICKEN KIEV

From the Ukrainian Daughters' Cookbook
Ukrainian Women's Association of Canada, Daughters of Ukraine Branch, Regina SK, 1984

4 medium chicken breasts, split lengthwise and deboned
1 tbsp. green onions, chopped
1 tbsp. parsley, chopped
butter, chilled
flour
2 eggs, beaten
1 cup fine bread crumbs

Take deboned and skinned chicken breasts, place between plastic wrap and pound flat with wooden mallet about 1/4" thick. Sprinkle each chicken breast with salt, green onion, and parsley. Place a stick (1/8 or a 1/4 lb. stick) of chilled butter on cutlet. Roll the chicken breast up like a jelly roll. Press ends to seal, dust each cutlet with flour, dip into beaten egg, roll in breadcrumbs. Chill for 1 to 2 hours.

Fry in deep, hot fat at 340F about 5 minutes or until golden brown. Serve with mushroom sauce. This recipe may be made for 2 or 20, adjust quantities accordingly.

PETERS, BROWN

CHARTERED ACCOUNTANTS
- Accounting and Auditing
- Corporate and Personal Tax
- Estate and Trusts

Advising small business since 1917

WILLIAM P. MUCHICHKA, B.A., C.A.
703 Evans Avenue Suite 100, Etobicoke, Ontario, M9C 5E9
Tel: (416) 621-3313 Fax: (416) 621-3323

Books, Magazines, Newspapers, School & Office Supplies, Handicrafts, Jewellery, Pictures, Embroidered Blouses, Threads, Fabrics, Greeting Cards, Videos, CDs, Cassettes, Supplies for Easter & Christmas, Post Office, Parcels to Ukraine

W. KLISH
M. STECKO
Phone: (416) 703-2752
Fax: (416) 703-2753

Arka Ltd.
UKRAINIAN BOOK STORE & GIFTS

575 QUEEN STREET WEST
TORONTO, ONT., CANADA
M5V 2B6

PRESS FUND

Note: The donations listed in this section include all those received from March 1 to March 31, 1999. IN MEMORIAM donations are acknowledged in that specific section. The Editorial Board gratefully acknowledges the generous donations in support of PROMIN.

CORRECTION: Page 33, February issue Press Fund donation: instead of Helen Triska, Surrey BC should read Helen Tkachuk, Surrey BC. We apologize for the error.

UWAC St. John's Cathedral Br., Edmonton AB	$200.00
UWAC Lesia Ukrainka Br., Windsor ON	$200.00
Anna Krawetz, Edmonton AB	$100.00
Elsie Shelepiuk, Thunder Bay ON	$50.00
Mary Yaremko, Toronto ON	$50.00
Anna Zawalsky, North Battleford SK	$30.00
Mary Pizak, Niagara Falls ON	$30.00
Nellie Seniw, Edmonton AB	$30.00
Alice Chayka, Saskatoon SK	$30.00
Anne Yury, Dauphin MB	$25.00
Kate Hawrysh, Edmonton AB	$25.00
Helen Marianych, Tofield AB	$20.00
Mary Sokyrka, Point-Claire QC	$20.00
Mary Prokopiw, Edmonton AB	$20.00
J. Janis, Edmonton AB	$20.00
I. Waler, St. Catharines ON	$20.00
K. Dykun, Dauphin MB	$20.00
Greta Saranchuk, Taber AB	$15.00
Zena Bohonos, Winnipeg MB	$10.00
Stella Shulhan, Vancouver BC	$10.00
Nadia Kobylnyk, Calgary AB	$10.00
J. Shelegon, Oshawa ON	$10.00
Dobr. Donna Krochak, Calgary AB	$10.00
Natalka Palichuk, Radway AB	$10.00
Nadia Worobec, Toronto ON	$10.00
Lena Gulutsan, Edmonton AB	$10.00
Nettie Parsons, Toronto ON	$10.00
Andrushenko, Kettleby ON	$10.00
Jean Rudko, Bruderheim AB	$10.00
Maria Bourak, Beamsville ON	$10.00
Anne Shwets, Dauphin MB	$10.00
O, Kiez, Dauphin MB	$10.00
Maria Bilous, Dauphin MB	$10.00
Teenie Shwets, Dauphin MB	$10.00
Helen Henderson, Dauphin MB	$10.00
Arduini, Winnipeg MB	$5.00
Rose Hrytsay, Dauphin MB	$5.00
Stefania Hiritch, Montreal PQ	$5.00
Nadeya Bodnar, Edmonton AB	$5.00
Isabelle Darcovich, Edmonton AB	$5.00
Dobr. Anastasia Minenko, Winnipeg MB	$5.00
Anna Boychuk, Weston ON	$5.00
Anne Hudyma, Winnipeg MB	$5.00
Beatrice Maradyn, Winnipeg MB	$5.00
UWAC Gilbert Plains, MB	$5.00
Catherine Sosnicky, Oakville ON	$5.00
Mary Tatarchuk, Toronto ON	$5.00
Sophie Davyduke, Ituna SK	$5.00
Mary Hnatiuk, Tway SK	$5.00
Mary Andrechuk, Dauphin MB	$5.00

УКРАЇНСЬКА КАНАДСЬКА ФУНДАЦІЯ ІМ. ТАРАСА ШЕВЧЕНКА
UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Let's ensure our future!

- Providing grants to promote the development of Ukrainian Canadian arts, education, literature and language since 1963. Over $2.5 million awarded.
- Receives financial support from the community it serves. All contributions used to increase the capital fund. Grants are awarded from the interest.
- Inquire about living bequests and designated funds.
- Perpetual recognition given to all contributors.

For more information contact:
Shevchenko Foundation
456 Main Street
Winnipeg, MB R3B 1B6
Tel. 204-942-4627
Fax 204-947-3882

Запевнімо нашу будучність!

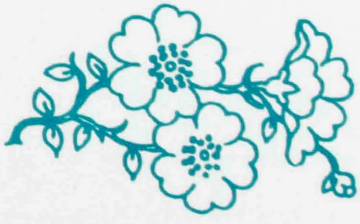

ВЗОРИ ВИШИВОК ДОМАШНОГО ПРОМИСЛУ НА БУКОВИНІ
SPECIMEN EMBROIDERIES OF THE PEASANT HOME INDUSTRY IN BUCOVINA

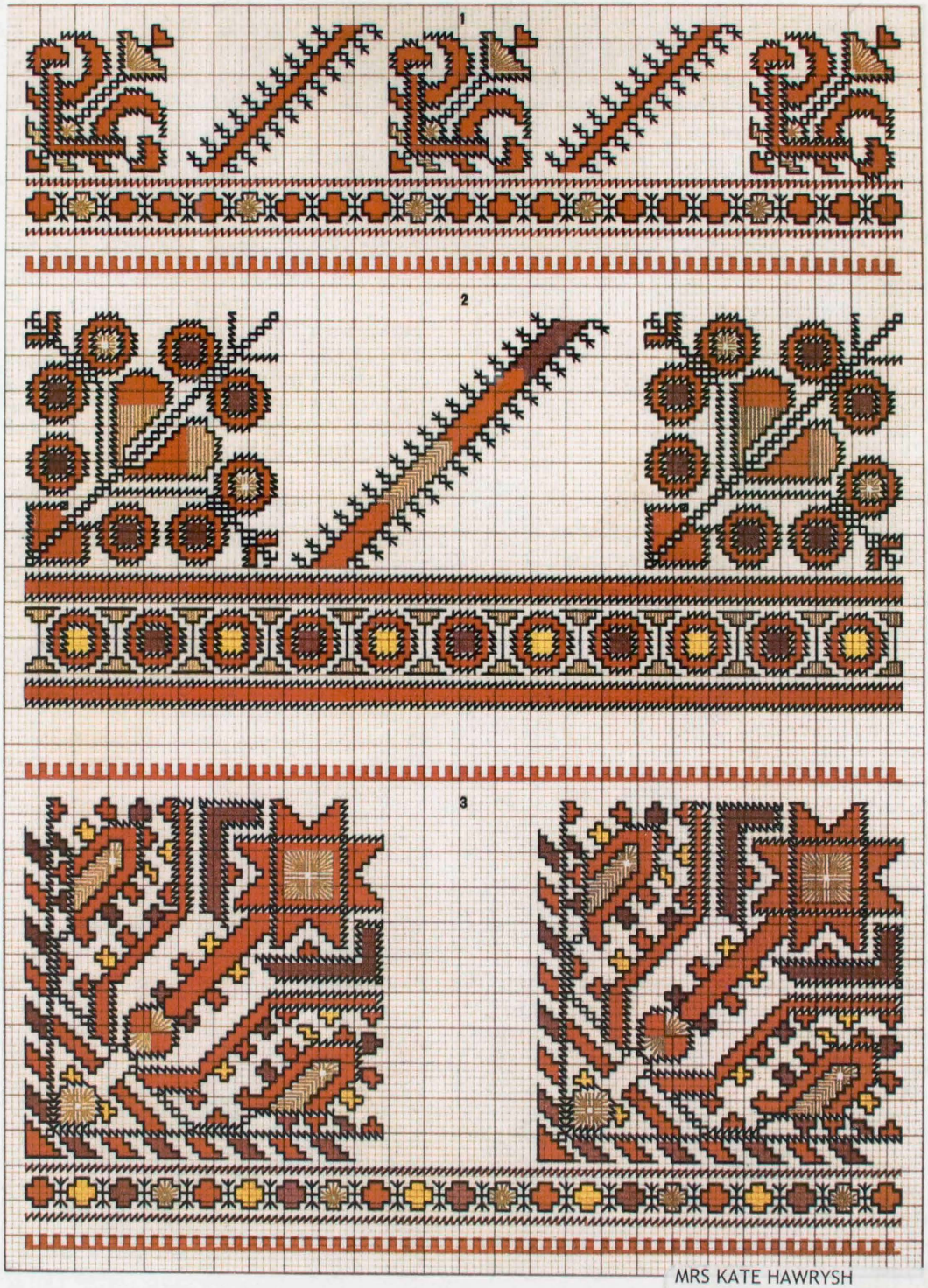

Повіт Кимполунг - Громада Дорна-Ватра
County Kimpolung - Community Dorna Vatra

MRS KATE HAWRYSH
13703 BUENA VISTA RD
EDMONTON AB
T5R 5R5

1-Oct-2000